

KALKAN DENİZİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 10. KİTABI

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Kalkan Denizi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Kalkan Denizi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Felsefe Yüzüğü)

KALKAN DENİZİ'nde (Felsefe Yüzüğü Serisi 10. Kitabı), Gwendolyn güçlü kehanetler arasında Thorgrin'den çocuğunu dünyaya getirir. Artık bir oğulları olduğundan, Gwendolyn'in ve Thor'un hayatı da, Halka'nın kaderi de sonsuza dek değişmiştir. Thor'un karısını ve çocuğunu geride bırakıp annesini bulmak için Halka'nın kaderini tehlikeye atacak tehlikeli bir göreve çıkmaktan başka çaresi yoktur. Ancak, Thor yola çıkmadan önce Gwendolyn'le MacGil tarihinin en muhteşem düğününde bir araya gelir; önce Lejyon'un yeniden oluşturulmasına yardım etmesi gerekiyordur. Argon'la eğitimini hızlandırır ve Gümüş'e alınıp bir Şövalye olduğunda her zaman hayalini kurduğu şeref ona bahşedilir. Gwendolyn oğlunun dünyaya gelişi, kocasının gidişi ve annesinin ölümü yüzünden bitkin haldedir. Halka'nın tamamı ayrı düşen kız kardeşler Luanda ve Gwendolyn'i bir araya getiren bir kraliyet cenazesi için toplanır ve bu son karşılaşmanın ciddi sonuçları olacaktır. Argon'un kehanetleri zihninde çınlayan Gwendolyn Halka'nın başına çok yakında kötü bir şey geleceğini hissettiğinden, bir felaket gerçekleştiği takdirde halkını kurtarmak için bir plan yapar. Erec babasının hastalandığı haberi alıp evine, Güney Adalarına geri döner. Evlenme planları yapılırken, Alistair de ona bu yolculukta eşlik eder. Kendrick tanımadığı annesini arar ve karşısına çıkan kişiyi görünce büyük bir şok yaşar. Elden ve O'Connor memleketlerine döndüklerinde, beklediklerini bulamazlar ve Conven daha büyük bir yasa kapılır ve karanlık tarafa çekilir. Steffen beklenmedik bir biçimde aşık olurken, Sandara Halka'dan ayrılıp İmparatorluktaki memleketine dönerek Kendrick'i şaşırtır. Reece istemeden de olsa kuzenine aşık olur ve Tirus'un oğulları bunu öğrenince büyük bir hainlik planlarlar. Matus ve Srog Yukarı Adalarda düzeni sağlamaya çalışırlar, ancak Selese bu ilişkiyi tam düğününden önce öğrenince büyük bir yanlış anlaşılma trajedisi yaşanır ve Reece'in dizginleyemediği tutkuları yüzünden Yukarı Adalarla büyük bir savaş tehlikesi belirir. Highlands'ın McCloud tarafı da bir o kadar istikrarsız durumdadır; Bronson'ın yetersiz yönetimi ve Luanda'nın acımasız davranışları yüzünden bir iç savaş çıkmak üzeredir. Halka'da bir iç savaş patlak vermek üzereyken, Romulus İmparatorlukta Halka'yı sonsuza dek yok edecek yeni bir büyük keşfeder. Karanlık

tarafıa bir anlaşma yapar ve Argon'un dahi engelleyemediği bir gucten cesaret olarak Halka'yı kesin kes yok etmek iwin harekete gewer. KALKAN DENİZİ sofistike dnya oluşumuyla ve ozellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. şeref ve cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücölükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dnyaya götüren bir fantezi.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	16
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	19
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	22
BEŞİNCİ BÖLÜM	25
ALTINCI BÖLÜM	28
YEDİNCİ BÖLÜM	31
SEKİZİNCİ BÖLÜM	35
DOKUZUNCU BÖLÜM	38
ONUNCU BÖLÜM	41
ON BİRİNCİ BÖLÜM	43
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Morgan Rice

KALKAN DENİZİ FELSEFE

YÜZÜĞÜ 10. KİTABI

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

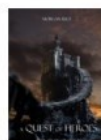
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2013

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Razzomgame'e ait Jacket resmi, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*Wastemoreland Kontu: Ah, şimdi yanımızda,
İngiltere'deki binlerce askerimiz olsaydı..."*

*V. Henry: "Hayır, sevgili kuzenim...
Bu onuru az sayıda kişiyle paylaşmış olacağız.
Tanrı aşkına! Ne olur bir er daha isteme."*

**-- William Shakespeare
V. Henry**

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn acı tüm bedenini delip geçerken hiç durmadan bağıırıyordu.

Dağ çiçekleri tarlasında sırt üstü uzanırken, hayal edemeyeceği kadar kötü şekilde canını yakıyordu, debelenerek, iterek bebeği dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bir yanı, tüm bunların bitmesini, bebek doğmadan önce güvenli bir yere ulaşabilmeyi diledi. Fakat daha büyük olan diğer yanı, bebeğin o istese de istemese de şimdi geldiğini biliyordu.

Lütfen, Tanrım, şimdi değil, diye dua etti. Sadece bir kaç saat daha. Önce güvenli bir yere ulaşmamıza izin ver.

Fakat bu olmayacaktı. Gwendolyn vücudunu yırtan bir başka korkunç ağrı hissetti, geriye yaslandı, bebeğin içinde yön değiştirdiğini ve çıkışa yaklaştığını hissettiğinde acı bir çığlık attı. Bunu durdurmanın hiç bir yolu olmadığını biliyordu.

Bunun yerine, Gwen itmeye, hemşirelerin öğrettiği gibi kendini nefes almaya zorlamaya devam ederek çıkmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Fakat işe yarıyor gibi gelmiyordu ve acı içinde inledi.

Gwen tekrar oturdu ve insana ait her hangi bir işaret bulmak için etrafına bakındı.

“YARDIM!” diye ciğerlerini yırtarcasına çığlık attı.

Hiç cevap gelmedi. Gwen, yaz tarlalarının tam ortasında, insanlardan uzaktaydı ve çığlığı sadece ağaçlar ve rüzgar tarafından duyuluyordu.

Gwen hep güçlü olmayı denerdi fakat an itibariyle çok korkmuş olduğunu kabul etmeliydi. Kendinden ziyade bebeği şimdi bu korkusu. Ya onları kimse bulamazsa? Kendi başına bebeğini doğurabilse bile, bu yerden bebeğiyle birlikte hiç çıkabilecek miydi? O ve bebeğinin burada ölüp gideceğine dair korkunç bir duyguya kapıldı.

Gwen Dipdünya'yı, Argon'u serbest bıraktığı o kader anında vermek zorunda olduğu kararı düşündü. Kurbanı. Ona üstelenen dayanması güç seçenek, bebeği ve kocası arasında bir seçim yapmasıydı. Şimdi verdiği kararı hatırlarken gözyaşlarını durduramıyordu. Hayat neden hep kurban verilmesini gerektirirdi?

Bebek içeride aniden yer değiştirdiğinde Gwen nefesini tuttu, çok yoğun bir acı kafatasının en tepesinden ayak parmaklarının bitimine kadar yayıldı. Bir meşe ağacının içten dışa doğru tam ikiye bölünüyormuş gibi hissettirdi.

Gwendolyn arkaya uzanıp kafasını gökyüzüne kaldırarak inledi, kendini burası hariç diğer tüm yerlerde resmetmeyi denedi. Zihninde tutunacağı bir şey, ona bir nebze olsun huzur verecek bir şey aradı.

Thor'u düşündü. İkisinin bir arada olduğu, ilk tanıştıkları günü, tarlalarda ele ele tutuşurken, yanı başlarında Krohn'la beraber yürüdüklerini düşündü. Detaylara odaklanarak zihnindeki görüntüyü gerçeğe bürümeyi denedi.

Maalesef işe yaramıyordu. Şaşırarak gözlerini açtı, acı onu gerçekliğe döndürdü. Buraya, bulunduğu bu yere nasıl yalnız başına düştüğünü merak etti – sonra ona ölen annesini anlatan Aberthol'ü, onu görmek için nasıl alelacele yola çıktığını hatırladı. Annesi de şu anda ölüyor muydu?

Birden bire Gwen, ölüyormuş gibi hissederek haykırdı, aşağı baktığında bebeğin başının çıkmakta olduğunu gördü. Kendini geriye atıp, çığlık çığlığa, hiç durmadan itmeye devam etti; kıpkırmızı olmuş yüzünden ter boşanıyordu.

Son bir güçle itince havayı bir ağlama sesi deldi.

Bir bebeğin sesi.

O anda gökyüzü karardı. Gwen yukarı bakıp mükemmel yaz gününün hiç bir belirti göstermeden geceye dönüşünü korkuyla izledi. İki güneşin bir anda iki ay tarafından tutulmasını izledi.

İki güneşin tam tutulması. Gwen buna inanamıyordu: bu bildiği kadarıyla sadece on bin yılda bir olurdu.

Gwen, karanlığa gömülürken korkuyla bu sahneyi izledi. Gökyüzünde birdenbire şimşekler parlamaya, yıldırımlar düşmeye başladı ve Gwen yağın buz taneleriyle taşa tutulduğunu hissetti. Neler olduğunu anlayamıyordu, nihayet dolu yağdığını fark etti.

Bunların hepsinin, bebeğinin doğumuyla aynı anda ortaya çıkan tüm bu olayların tamamının sarsıcı alametler olduğunu biliyordu. Bebeğe bakar bakmaz, algısının ötesinde bir gücü olduğunu anladı. Bir başka aleme aitti.

Ağlayarak dışarı çıktığında Gwen içgüdüsel olarak ona uzandı ve çamurlu çimenliğe düşmeden önce onu tutarak göğsüne çekti. Kollarını etrafına sararak yağın doludan korudu.

Ağlamasıyla yeryüzü sallanmaya başladı. Yerin titrediğini hissetti, uzakta kayaların tepelerden aşağı yuvarlandığını gördü. Bu bebeğın ta içine yayılan gücünün tüm evreni etkilediğini hissediyordu.

Gwen bebeğini sıkı sıkı tutarken an be an güçten düştüğünü, çok kan kaybettiğini hissetti. Baş döndü, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü, göğsünde durmaksızın ağlayan bebeğini bile zar zor tutuyordu. Bacaklarını hissedemiyordu.

Gwen burada, bebeğiyle birlikte bu tarlalarda öleceğine dair kendini dağlayan bir sezgiye kapıldı. Kendini artık umursamıyordu ama bebeğinin ölmesi fikrine katlanamıyordu.

Tanrılara itirazını göstermek için, içinde kalan son kırıntılarla birlikte “HAYIR!” diye haykırdı.

Gwen kafasını geriye bırakıp, yerde dümdüz yatarken cevap olarak bir çığlık geldi. Bu bir insana ait değildi. Kadim bir yaratığındı.

Gwen bilincini kaybetmeye başladı. Yukarı bakarken gözleri kapanıyordu, gökyüzünde hayalet gibi görünen bir gölge gördü. Bu devasa hayvan ona doğru alçalarak gelirken, onun çok sevdiği bir yaratık olduğunu hayal meyal fark etti.

Ralibar.

Gwen gözlerini tamamen kapamadan önce gördüğü son şey, Ralibar’ın kocaman parlayan yeşil gözleri ve kadim pullarıyla, pençeleri açık halde Gwen’i hedef alarak ona doğru alçalmış olduğuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

Luanda, donup kalmıştı. Elinde hala tuttuğu kanlı hançerle az önce ne yaptığına inanamayarak Koovia'nın cansız bedenine afallamış halde bakıyordu.

Tüm şenlik salonu susmuş ona bakıyordu, herkes hayret içinde kalmıştı, kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Hepsî, dokunulmaz Koovia'nın, maharetiyle Kral McCloud'dan sonra gelen, McCloud krallığının olağanüstü savaşçısının, Luanda'nın ayakların dibinde yatan Koovia'nın cesedine bakıyordu. Odanın içindeki sessizlik o denli yoğundu ki bir bıçakla kesilebilirdi.

Luanda hepsinden daha çok şaşırılmıştı. Bir ısı dalgasının vücuduna yayıldığını, hançeri hala tutarken avucunun yandığını hissediyordu, az önce bir adam öldürdüğü için coşkun ve korkmuş hissediyordu. Bunu yaptığı, kocasına veya geline ellerini süremeden önce bu canavarı durdurduğu için gururluydu. Hak ettiğini bulmuştu. Bu McCloud'ların hepsi barbardı.

Birden bir bağırıtı duyuldu, Luanda döndüğünde sadece bir kaç adım ötede bulunan Koovia'nın öncü savaşçısının, gözlerinde intikamla ona doğru harekete geçtiğini gördü. Kılıcını yukarı kaldırarak göğsüne atılmaya geliyordu.

Luanda bir tepki vermek için oldukça hissizdi ve bu savaşçı çok çabuk hareket ediyordu. Bir an sonra kalbini parçalayacak soğuk çeliğe karşı kendini hazırlamaya çalıştı. Luanda'nın umuru değildi. Ona ne olacağı artık önemsedığı bir konu olmaktan çıkmıştı, önemli olan o adamı öldürmüş olmasıydı.

Çelik kılıç ona doğru gelirken ölümü karşılamaya hazır bir halde Luanda gözlerini kapadı, ancak aniden gelen metallerin birbirine çarpa sesiyle afalladı.

Gözlerini açtığı anda Bronson'ın, kılıcını kaldırıp savaşçının darbesini engellemek üzere öne atılmış olduğunu gördü. Buna şaşırılmıştı, Bronson'ın bunu yapabileceğini ya da kalan tek sağlıklı eliyle böylesi muktedir bir darbeyi durdurabileceğini düşünmemişti.

Bronson kılıcını maharetle savurdu, sadece bir eliyle bile öyle bir yeteneğe ve güce sahipti ki savaşçıyı kalbinden bıçaklayarak oracıkta öldürmeyi başardı.

Luanda gözlerine inanmıyordu. Bronson bir kez daha hayatını kurtarmıştı. Ona gerçekten borçlu hissetti, akabinde ona karşı hissettiği aşk yeniden büyüdü. Belki de düşündüğünden bile daha güçlü bir halde üstelik.

Şölen salonunun her iki yanından çılgınlık yükseldi, McCloud'lar ve McGil'ler birbirlerini önce öldürme derdiyle birbirlerine doğru atıldılar. Gün boyu ve akşam şenliklerinde devam eden tüm o yapmacık nezaket yok olmuştu. Şimdi bir savaş başlamıştı:, gelinlerini taciz ederek kabahat işleyen McCloud'ların onur kırıcı davranışlarıyla dolmuş, içkinin de etkisiyle alevlenmiş savaşçıların, başka savaşçılara karşı verdiği bir mücadeleydi bu.

Adamlar kalın tahta masanın üzerinden atlayarak ilk öldüren taraf olma endişesiyle birbirlerini bıçaklıyor, birbirlerinin yüzlerini tutup, güreşerek masadan düşürüyorlar, yemekleri ve şarapları deviriyorlardı. Oda bu kadar insanla bir hayli sıkıştı, herkes omuz omuza dövüşüyordu, hareket edecek yer yok denecek kadar azdı. Tüm odada kanlı bir kargaşa hüküm sürerken adamlar bağırıyor, birbirlerini bıçaklıyor, çılgılık atıyor ve ağlaşıyorlardı.

Luanda kendini toplamaya çalıştı. Dövüş o kadar hızlı ve yoğun gelişmiş, kana susayan bu adamlar, birbirlerini öldürmeye o denli odaklanmışlardı ki kimse etrafına bakıp odanın çevresinde olanları gözlemlemek için bir süreliğine bile olsa durmuyordu. Luanda her şeyi gözlemliyordu, tüm olanları daha geniş bir bakış açısıyla görüyordu. McCloud'ların odanın kuytularından gizlice hareket ederek, yavaşça teker teker sıvıştıktan sonra arkadan kapıları kilitlediklerini gözlemleyen tek kişi oydu.

Luanda birden bire ne olduğunu anlayınca tüyleri diken diken oldu. McCloud'lar herkesi bu odaya kilitliyor ve bir nedenle kaçıyorlardı. Duvarlardan meşaleleri indirmelerini izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Luanda bunu tahmin etmeliydi. McCloud'lar barbarlardı ve kazanmak için her şeyi yaparlardı.

Luanda, gözlerinin önünde cereyan eden olayı algımlarken, bir kapının henüz kilitlenmediğini fark etti.

Dönüp içinde bulunduğu arbededen kaçarak kalan kapıya koştu, önündeki adamları dirsekleyerek ve iterek yol açtı. Bu sırada McCloud'lardan birinin de odanın en ücra köşesinde yer alan kapıya doğru atıldığını görünce, daha hızlı koşmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu ama ondan önce kapıya ulaşmaya kararlıydı.

McCloud, kapıya uzanırken, Luanda'yı görmedi; kalın ahşap bir sopayı tutarak kapıyı sürgülemeye hazırlandı. Luanda hemen yanından ona saldırıp hançerini kaldırdı ve adamı sırtından bıçakladı.

McCloud bağırdı, sırtı geriye esnedi ve yere düştü.

Luanda sopayı tutarak kapıdan çekti, açarak dışarı koştu.

Dışarıda, gözlerini karanlığa alıştırdıktan sonra soluna ve sağına baktı; McCloud'ların salonun dışında sıralanarak meşaleleri getirdiklerini ve binayı ateşe vermeye hazırlandıklarını gördü. İçeride panikle doldu, bunun olmasına izin veremezdi.

Dönüp yeniden salona koştu. Bronson'u tutup çarpışmadan sıyırdı.

"McCloud'lar!" diye aceleyle bağırdı. "Salonu yakmaya hazırlanıyorlar! Bana yardım et! Herkesi dışarı çıkar! HEMEN!"

Durumu anlayan Bronson, korkuyla gözlerini açtı ve hiç tereddüt etmeden, MacGil liderlerine koşup, onları kavgadan çekip bağırarak anlatmaya başladı ve açık kapıya doğru el kol hareketleri yaptı. Hepsi dönüp bakınca olanları anladı ve adamlarına emirler yağdırdılar.

Luanda, Mac Gil adamlarının aniden kavgadan sıyrılıp dönerek kurtarmayı başardığı açık kapıdan koştuklarını görünce biraz olsun rahatladı.

Onlar organize olurken, Luanda ve Bronson da vakit kaybetmedi. Kapıya koşular ve Luanda başka bir McCloud'un da oraya yönelip kütüğü alarak kapıyı kilitlemeye çalıştığını görünce dehşete düştü. Bu sefer ondan önce davranacaklarını sanmıyordu.

Bu defa Bronson hamlesini yaptı, kılıcı havaya kaldırıp öne eğildi ve fırlattı.

Kılıç McCloud'ın sırtında son bulup ona saplanana kadar havada döne döne uçtu.

Savaşçı çığlık atıp yere çöktü, Bronson kapıya koşarak tam vaktine kapıyı ardına kadar açtı.

Onlarca MacGil, açık kapıdan koşarken Luanda ve Bronson da onlara katıldı. Yavaştan salon tüm MacGil'lerden temizlendi. Bu arada McCloud'lar düşmanlarının neden geri çekildiğini hayretle izliyorlardı.

Hepsi dışarı çıktığında, Luanda kapıyı arkadan çarptı ve McCloud'ların onları takip edememeleri için kütüğü diğerleriyle birlikte kaldırıp kapıyı arkadan kilitledi.

Dışarıdaki McCloud'lar durumu fark etmeye başlayınca meşaleleri indirmeye ve bunun yerine kılıçlarıyla saldırmaya başladılar.

Fakat Bronson ve diğerleri onlara hiç fırsat vermediler. Binanın etrafındaki McCloud'lara saldırarak, meşalelerini indirip silahlarına davranmaya çalışırken onları bıçaklayıp öldürmeye başladılar. McCloud'ların çoğu içerdeydi ve dışarıdaki bir kaç düzine asker, öfkeden gözlerine kan oturmuş hiddetli MacGil'ler karşısında duramazdı nitekim McCloud'lar kısa süre içinde öldürüldü.

Luanda, Bronson'la yan yana, MacGil klanı üyelerinin yanında duruyordu, hepsi nefes nefese kalmış, hayatta kaldıkları için heyecan duyuyorlardı. Hayatlarını ona borçlu olduklarını bilerek hepsi Luanda'ya saygıyla bakıyorlardı.

Orada dikilirken, içerideki McCloud'ların kapıya vurma seslerini duydular, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. MacGil'ler ne yapacaklarından emin olamayarak yavaşça dönüp Bronson'ın liderliğine başvurdular.

"İşyani bastırmalısın," dedi Luanda ısrarcı olarak. "Onlara tıpkı sana davranmaya niyetlendikleri aynı gaddarlıkla muamele etmelisin."

Bronson ona baktı, bocaladı, Luanda gözlerindeki kararsızlığı görüyordu.

“Planları işe yaramadı,” dedi. “Burada kısıldılar. Tutsak oldular. Onları tutuklayacağız.”

Luanda şiddetle kafasını salladı.

“HAYIR!” diye bağırdı.” Bu adamlar senin önderliğine başvuruyorlar. Bu dünyanın en barbar yeri. Kraliyet Sarayı’nda değiliz. Burası gaddarlıkla yönetilen bir yer. Gaddarlık saygıyı talep eder. İçerideki adamlar hayatta bırakılamaz. Bir örnek teşkil etmeliler!”

Bronson tereddüt etti, dehşete düşmüştü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Diri diri yakalım mı yani? Bize gösterdikleri barbarlığa karşılık aynı muamelede mi bulunalım?"

Luanda dişlerini sıktı.

"Eğer bunu yapmazsan, şunu iyi bil ki gün gelecek seni öldürecekler."

MacGil klanı üyeleri etraflarında toplandı, bu tartışmaya şahitlik ediyorlardı. Luanda orada kaskatı duruyor, öfkesinden kuduruyordu. Bronson'ı seviyordu— ne de olsa hayatını kurtarmıştı. Fakat yine de bu kadar zayıf ve saf olabildiği için ondan nefret ediyordu.

Luanda'nın, erkek yöneticilerden ve verdikleri kötü kararlardan sıdkı sıyrılmıştı. Yönetime kendi geçmek için yanıp tutuşuyordu, bu işi hepsinden daha iyi kotaracağını biliyordu. Bazen bir erkeğin dünyasını bir kadının yönetmesi gerektiğinin farkındaydı.

Luanda tüm hayatı boyunca sürgün edilmiş ve küçük görülmüştü, artık kenarda oturamayacağını hissediyordu. Ne de olsa bu adamların şu an hayatta olması onun sayesindeydi. Bir de Kral'ın kızıydı— ilk çocuğu, azı değil.

Bronson orada durmuş, Luanda'ya bakıyor ve bocalıyordu. Luanda, eyleme geçmeyeceğini anladı.

Buna daha fazla dayanmayacaktı. Öfke içinde bağırp öne atılarak hizmetlilerden birinin elindeki meşaleyi aldı, buz kesilen adamların sessiz bakışları altında, önlerine geçerek meşaleyi havaya kaldırıp fırlattı.

Meşale geceyi aydınlatarak havada döne döne uçtu ve şenlik salonunun samandan çatısının üstüne düştü.

Alevler yayılmaya başlarken Luanda bu sahneyi zevkle izledi.

MacGil'ler tezahüratlarla etrafını çevreleyip bu hareketi aynen tekrarladılar. Hepsi meşaleleri alıp fırlatınca kısa süre sonra ateş harlandı, Luanda geceyi aydınlatan alevlerin ısını yüzünde hissediyordu. Bir an sonra salon bu büyük yangınla tutuşmuştu.

İçeride hapsolan McCloud'ların çığlıkları geceyi yırttı, Bronson geri çekilirken Luanda soğuk, katı ve merhametsiz bir halde elleri belinde duruyor, her birinin ölümünden zevk alıyordu.

Şaşkınlıktan ağzını bir türlü kapayamayan Bronson'a döndü.

"İşte," dedi küstahça, "yönetmek budur."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece, Stara'yla beraber omuz omuza yürüyordu, elleri salınarak birbirine değişiyor ama henüz el ele tutuşmuyorlardı. Dağ yamacının yükseklerinde renk patlaması yaşayan, Yukarı Adalar manzarasına hakim, göz alabildiğine uzanan çiçek tarlaları arasında yürüdüler. Sessizlerdi, Reece çelişen duygu seli altında boğuluyordu, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Reece, dağ gölünde Stara'ya gözlerinin kilitlendiği o kader anını düşündü. Onunla yalnız geçireceği bir zamana ihtiyaç duyduğu için mahiyetini göndermişti. Özellikle geçmişlerini bilen Matus onları baş başa bırakmakta gönülsüzdü ama Reece ısrar etmişti. Stara, Reece'i bir mıknaş gibi çekiyordu ve Reece etraflarında başka kimse olsun istemedi. Onsuz geçen zamanı telafi etmeye, onunla konuşmaya, kendinde mevcut aşk bakışlarının neden onda da olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı. Bunların hepsinin gerçek olup olmadığını ve sonlarının ne olacağını öğrenmek istiyordu.

Yürürken Reece'in kalbi çarpıyordu, nereden başlayacağından, sonraki adımından emin olamıyordu. Mantıklı tarafı ona bağıyor, dönerek uzaklaşmasını ve Stara'dan mümkün olabildiğince uzağa kaçmasını, ana karaya yol ana bir sonraki gemiye atlayarak onu bir daha asla düşünmemesi gerektiğini söylüyordu. Evine, sadakatle onu bekleyen müstakbel karısına dönmesini söylüyordu. Ne de olsa Selese onu seviyordu, o da Selese'i. Evlenmelerine sadece bir kaç gün kalmıştı.

Reece bunun yapılabilecek en akılcı şey olduğunu biliyordu. Yapılacak en *doğru* şeydi.

Ne var ki, mantıklı tarafı, boyun eğmeyi reddeden duyguları ve kontrol edemediği tutkuları tarafından boğuluyordu. Stara'nın yanında kalmaya, bu tarlalarda onunla beraber yürümeye onu zorlayan bu tutkularıydı. Kendisinde, hiç anlayamadığı, onu hayatı boyunca yönlendirip dürtüsel davranışlarda bulunmasına ve kalbinin sesini dinlemesine neden olan kontrol edemediği bir taraftı. Her zaman en iyi kararları aldırıldığı söylenemezdi ama Reece, içindeki bu güçlü, tutkulu özelliği her zaman kontrol edemiyordu.

Reece, Stara'nın yanında yürürken, onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti. Yürürken elinin tersi Reece'inkine değişiyordu ve dudaklarının ucunda hafif bir gülümsemenin olduğunu fark edebildiğini düşünüyordu. Fakat onu anlamak her zaman olduğu gibi şimdi de zordu. Onunla çocukken karşılaştığı ilk zamanda, çarpıldığını, kıpırdayamadığını ve sonraki günlerde ondan başka hiç bir şey düşünemez hale geldiğini hatırladı. Yarı saydam gözlerinde, gururlu ve asil duruşunda, Reece'e bir kurt gibi bakarak onu hipnotize eden bakışlarında bir şeyler vardı.

Çocukken, kuzenler arasındaki ilişkilerin yasak olduğunu biliyorlardı. Bu onları hiç korkutmamıştı. Aralarında çok güçlü, tüm dünya ne düşünürse düşünsün onları birbirlerine çeken bir şey vardı. Çocukken birlikte oynarlardı, hemencecik en iyi arkadaş olmuşlardı. Karşılaştıkları andan itibaren diğer kuzenlerin ve arkadaşların yerine birbirleriyle vakit geçirmeye başlamışlardı. Yukarı Adalar'ı ziyaret ettiklerinde Reece kendini uyanık olduğu her anı onunla geçirirken buluyordu. O da gemi kıyılarına yanaşana kadar art arda günler boyunca Reece'i kıyıda bekliyor ve hemen yanına koşuyordu.

Başlangıçta sadece arkadaşlardı. Fakat büyüdüklerinde, yıldızların altındaki bir kader gecesinde her şey değişti. Yasak olmasına rağmen arkadaşlıkları ikisinin de karşı koyamadığı kendilerinden bile büyük bir şeye dönüştü.

Reece, Adalar'ı onun hayalini kurarak terk ederdi, neredeyse depresyon sınırında gezinir, aylarca uykusuz geceler geçirirdi. Her gece yatağında onun yüzünü görür ve aralarında okyanusun ve aile yasalarının olmamasını dilerdi.

Onun da aynı şekilde hissettiğini bilirdi; ondan bir kartal ordusunun kanatlarıyla taşınan sayısız mektup almıştı, hepsi ona karşı hissettiği aşkı anlatıyordu. Onun kadar aşık anlatmasa da , o da mektuplara cevap verdi.

MacGil aileleri arasında yaşanan ihtilafın meydana geldiği gün Reece'in hayatının en kötü günüydü. Tirus'un, Reece'in babası için planladığı ve en büyük oğlunun, aynı zehirle zehirlenerek

öldüğü gündü. Yine de Tirus, Kral MacGil'i suçlamıştı. Ayrılık başlamıştı ve o gün Reece'in -ve Stara'nın- kalplerinin içlerinde öldüğü gün olmuştu. Babası çok güçlü karakterliydi, Stara'nınki de. Her ikisi de diğer MacGil'lerle iletişim kurmalarını yasaklamıştı. Bir daha oraya hiç gitmediler. Reece, geceler boyu acı içinde, Stara'yı yeniden nasıl görebileceğini merak ederek bunun hayalini kurardı. Mektuplarından onun da aynı hislerde olduğunu biliyordu.

Bir gün mektuplar sona erdi. Bunlara bir şekilde engel olunduğundan şüphe etti ama asla tam olarak emin olamadı. Onun mektuplarının da ona bir daha ulaşmadığından şüpheleniyordu. Zaman içinde, devam etmesi zorlaştı ve onunla ilgili düşüncelerini kalbinden çıkarmayı, zihninden kovuşturmayı öğrenmeye karar verdi. Stara'nın yüzü en garip zamanlarda yeniden karşına çıkardı ve ona ne olduğunu düşünmeden edemezdi. O da hala Reece'i düşünüyor muydu? Bir başkasıyla evlenmiş olabilir miydi?

Şimdi, bugün onu yeniden gördüğü için tüm bu anılar tekrar kafasına dolmuştu. Kalbinde yanan duyguların hala ne kadar taze olduğunu, sanki hiç ayrılmamışlar gibi hissettiğini fark etti. Stara, artık daha yaşlı, daha olgun ve hatta genç haline göre çok daha güzel bir kadındı. Reece, bakışlarındaki aşkı fark etti. Onun için duyduğu aşkın Stara'da karşılık bulunduğunu anlayınca Reece yeniden doğmuş gibi hissetti.

Reece, Selese'i düşünmek istedi. Bunu ona borçluydu. Deniyordu ama başarmak imkansızdı.

Reece dağların yamacında Stara'yla beraber yürüyordu, ikisi de sus pust, ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Kaybolan tüm o yılların boşluğunu doldurmak için insan nereden başlayabilirdi ki?

Stara nihayet, "Yakında evleneceğini duydum," dedi, sessizliği bozarak.

Reece, karnında bir ağrı hissetti. Selese'le evlenme fikri her zaman aşka ve heyecana dair bir duygu seline sebep olurdu fakat bunu Stara'nın dile getirmesiyle mahvolmuş hissetti, sanki ona ihanet etmişti.

"Üzgünüm," diye cevap verdi Reece.

Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Aslında söylemek istediği: *Onu sevmiyorum. Bunun bir hata olduğunu şimdi görüyorum. Her şeyi değiştirmek ve yerine seninle evlenmek istiyorum* sözleriydi.

Fakat Selese'i seviyordu. Bunu itiraf etmesi gerekirdi. Farklı bir çeşit aşktı, belki Stara'ya karşı hissettiği kadar yoğun değildi. Reece'in aklı karışmıştı. Ne düşündüğünü veya ne hissettiğini bilmiyordu. Hangi aşk daha güçlüydü? Söz konusu aşk olunca bir derece mevzu bahis olabilir miydi? Birini sevdiğinde, ne olursa olsun onu sevdiğin anlamı çıkmaz mıydı? Bir aşk diğerine göre nasıl daha güçlü olabilir?

"Onu seviyor musun?" diye sordu Stara.

Reece derin bir nefes aldı, duygusal bir fırtınaya tutulmuş gibiydi, nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyordu. Bir süre yürüdüler, tam anlamıyla cevap verebilmek için kafasını topluyordu.

"Evet," diye kederle cevap verdi. "Yalan söyleyemem."

Reece durdu ve Stara'nın elini ilk kez tuttu.

Stara durdu ve yüzünü ona döndü.

"Ama seni de seviyorum," diye ekledi Reece.

Stara'nın gözlerinin umutla dolduğunu gördü.

"Beni daha mı çok seviyorsun?" diye sordu, yumuşak sesi umut doluydu.

Reece çok düşündü.

"Seni tüm hayatım boyunca sevdim," dedi nihayet. "Aşkın bildiğim tek yüzü sensin. Sen aşkın benim için anlamısın. Selese'i seviyorum. Ama seninleyken.. sanki benim bir parçam olduğunu hissediyorum. Sanki kendimden bir parça. Sanki onsuz yaşayamam gibi."

Stara gülümsedi. Elini tuttu ve yan yana yürümeye devam ettiler. Stara salınarak yürürken, yüzünde hafiften bir gülümseme vardı.

Gözlerini kaçırarak, "Kim bilir kaç gecemi seni özleyerek geçirdim," diye itiraf etti. "Sözlerim, kartalların kanatlarıyla taşındı – fakat nihayetinde babam hepsini yok etti. Aralarındaki

anlaşmazlıktan sonra sana ulaşamadım. Ana karaya gitmek için bir kaç defa gemiyle kaçmaya çalışsam da yakalandım."

Reece tüm bunları duyduğu için kahroluyordu. Hiç bir fikri yoktu. İhtilaftan sonra hep Stara'nın onun hakkında ne hissettiğini merak etmişti. Bunu duyduktan sonra ise ona karşı hissettiği çekim her zamankinden fazlaydı. Artık bu şekilde hissedenin sadece kendisi olmadığını biliyordu. Eskisi kadar aklını kaçırmış hissetmedi. Aralarındaki bu şey aslında gerçektir.

"Ben de senin hayalini kurmayı hiç bırakmadım," diye cevap verdi Reece.

Nihayet dağın yamacının en üst noktasına ulaştılar, durup yan yana durdular, Yukarı Adalar'a ikisi birden tepeden bakıyordu. Bu noktadan, sonsuzluğu görebiliyorlardı; adanın okyanusa bağlantısını, üstündeki sisi, aşağıda çarpan dalgaları ve Gwendolyn'in kayalık kıyılarda sıralanmış yüzlerce gemisini izlediler.

Çok uzun süre, el ele tutuşup anın tadına vararak sessizce durdular. Birlikte olmanın, bunca yıldır onları birbirinden ayıran tüm insanlardan ve hayatın getirdiklerinden sonra nihayet birlikte olmanın tadını çıkardılar.

"Sonunda, burada ve bir aradayız– fakat işe bak ki artık neredeyse başka birine bağlısın, düşününe günler var. Öyle görünüyor ki aramıza hep bir engel girmesi kaderin bir cilvesi."

"Fakat yine de bugün buradayım," diye cevapladı Reece. "Belki kader bize bir şey anlatmaya çalışıyordur."

Stara, Reece'in elini sıkıca tuttu, Reece de aynını yaptı. Karşıya bakarlarken Reece'in kalbi çarpıyordu, tüm hayatı boyunca aklının bu kadar karıştığını hissetmemişti. Bunların hepsi kader miydi? Burada Stara'ya rastlaması, düşününden önce onu görmesi, tüm bunlar bir başkasıyla evlenerek hata yapmasını engellemek için miydi? Tüm bu yıllardan sonra kader onları her şeye rağmen bir araya getirmeye mi çalışıyordu?

Reece, böyle olduğunu hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Ona rastlamasının kaderin bir cilvesi olduğunu, belki de düşününden önce ona son bir şans verildiğini hissediyordu.

"Kaderin bir araya getirdiğini, hiç bir insan bozamaz," dedi Stara.

Stara, Reece'in gözlerine bakıp onu hipnotize ederken sözleri Reece'in içine işledi

"Hayatımızda olan biten çok sayıda şey bizi birbirimizden ayrı düşürdü," dedi Stara. "Klanlarımız. Vatanlarımız. Okyanus. Zaman. Fakat hiç bir şey bizi birbirimizden uzak tutmayı başaramadı. Bunca yıl geçmesine rağmen aşkımız aynı güçle yerinde duruyor. Evlenmeden önce bana rastlanan bir tesadüf mü? Kader bize bir şey anlatıyor. Çok geç değil."

Reece ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Stara ona baktı, yarı saydam gözleri yukarıdaki göğü ve aşağıdaki okyanusu yansıtıyor, ona karşı yoğun bir aşk taşıyordu. Hiç olmadığı kadar akli karışmıştı, doğru düzgün düşünemiyordu.

"Belki de düşünüyü iptal etmeliyim," dedi.

"Bunun kararını ben veremem," diye cevapladı. "Kalbinin sesini sen bulmalısın."

"Şu anda," dedi, "kalbim sevdiğimin *sen* olduğunu söylüyor. Hep sevdiğim kadın sensin."

Reece'e ciddiyetle baktı.

"Başka birini hiç sevmedim," dedi.

Reece kendine engel olamıyordu. Öne eğildi ve dudakları onunkilerle buluştu. Tüm dünyanın etrafında eridiğini, Stara da onu öptüğünde aşka battığını hissetti.

Artık nefes alamayınca kadar; Reece, her şeye, içindeki tüm mantığın karşı çıkmasına rağmen, Stara'dan başkasıyla evlenemeyeceğini fark edene kadar öpmeye devam ettiler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn altın bir köprüde durdu. Tırabzanına sıkı sıkı tutunarak kenardan aşağı baktı ve altında akan hırçın nehri gördü. Akışı öfkeyle kükredi, Gwendolyn bu manzarayı izlerken sular hiç olmadığı kadar yükseldi. Serpintilerini buradan bile hissediyordu.

"Gwendolyn, aşkım."

Gwen, belki yirmi adım ötedeki karşı kıyıda Thorgrin'in gülümseyerek elini ona uzattığını gördü.

"Bana gel," diye yalvardı. "Nehri geç."

Onu görünce rahatlayan Gwen, ona doğru yürümeye başladı- ta ki onu yolundan döndüren bir başka ses duyana kadar.

"Anne," dedi yumuşak bir ses.

Gwen aksi kıyıda duran bir çocuk gördü. On yaşlarında, uzun, gururlu, geniş omuzlu, asil bir ağıza, güçlü bir çeneye ve parıldayan gri gözlere sahipti. Babası gibi. Tanıyamadığı bir materyalden yapılma güzel ve parlak bir zırh giymişti, belinde ise bir savaşçının silahları vardı. Gücünü buradan bile hissediyordu. Durdurulamaz bir gücü.

"Anne, sana ihtiyacım var," dedi.

Çocuk elini uzattı ve Gwen ona doğru yürümeye başladı.

Sonra durdu, bir Thor'a bir oğluna bakıyordu. İkisi de ellerini ona doğru uzatmışken bölünmüş hissediyordu. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

Orada kararsız dururken altındaki köprü aniden çöktü.

Gwendolyn aşağıda hızla akan sulara doğru düştüğünü hissederken çığlık attı.

Gwen buzlu suya düştüğünde donduğunu hissetti, hırçın sulara yuvarlandı ve debelendi. İne çıka, nefes almaya çalışarak dönüp karşılıklı iki kıyıda duran oğluna ve kocasına baktı. İkisi de ona doğru ellerini uzatmıştı ve ikisinin de ona ihtiyacı vardı..

"Thorgrin!" diye bağırdı. Sonra: "Oğlum!" dedi.

Gwen her ikisine doğru bağırarak uzandı ama kısa süre sonra bir şelalenin kenarından aşağı düşer halde buldu kendini.

Kocasını ve oğlunu gözden kaybettiğinde korkunç bir çığlık attı ve aşağıdaki keskin kayalara doğru metrelerce düştü.

Gwendolyn bağırarak uyandı.

Etrafına bakındı, soğuk terler dökmüştü, aklı karıştı, nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Loş bir şato odasında, duvarlardaki meşalelerin titrek ışıkları altında bir yatakta uzandığını fark etti. Nefes nefese neler olduğunu anlamak için gözlerini çok defa kırptı. Hepsinin bir rüya, korkunç bir kabus olduğunu yavaşça anladı.

Gwen gözlerini kısıtı ve odadaki çok sayıda hizmetliyi fark etti. Illepra ve Selese iki yanında durup kollarına ve bacaklarına soğuk bası uyguluyorlardı. Selese alnını nazıkçe sildi.

"Şşş," dedi Selese onu rahatlatarak. "Bu sadece bir rüyaydı, leydim."

Gwendolyn, ellerini birinin sıktığını hissettiğinde döndü ve Thorgrin'i gördüğü için kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Thor, yatağının başında çömelmiş, uyandığını gördüğü için parlayan gözlerle Gwen'in ellerini tutuyordu.

"Aşkım," dedi. "İyisin."

Gwendolyn gözlerini kırptı nerede olduğunu , neden yatakta olduğunu ve tüm bu insanların burada ne aradıklarını anlamaya çalıştı.Sonra aniden hareket etmeye çalışınca karnında korkunç bir ağrı hissetti – ve hatırladı.

"Bebeğim!" diye bağırdı aklını kaybetmiş gibi aniden. "Nerede o? Bebeğim yaşıyor mu?"

GwenGwen, çaresiz etrafındaki yüzleri inceledi. Thor elini sıkıca kavradı ve kocaman gülümsedi. O anda her şeyin yolunda olduğunu anladı. Tüm hayatının bu gülümsemeyle güvence altında olduğunu hissetti.

"Elbette yaşıyor," diye cevap verdi Thor. "Tanrıya şükürler olsun. Ralibar'a da. Ralibar ikinizi de buraya tam zamanında getirdi."

"Sağlığı son derece iyi," diye ekledi Selese.

Aniden, odayı keskin bir ağlama sesi doldurdu, Gwendolyn baktığında Illepra'nın öne geldiğini ve kollarındaki battaniyede kundaklanmış ağlayan bir bebeği tuttuğunu gördü.

Gwendolyn'in kalbi rahatlatma hissiyle dolup taşı ve gözyaşlarına boğuldu. Oğlunu görür görmez histerik bir biçimde ağlamaya başladı. O kadar rahatlamıştı ki sevinç göz yaşları yüzünü yıkıyordu. Bebek hayattaydı. Kendisi hayattaydı. Kurtulmuşlardı. Bir şekilde bu korkunç kabustan çıkmayı başarmışlardı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar minnet duymamıştı.

Illepra öne eğildi ve bebeği Gwen'in göğsüne yerleştirdi.

Gwendolyn doğruldu ve ona bakarak yüzünü incelemeye başladı. Ona dokunduğu, kollarında ağırlığını hissettiği, kokusunu duyduğu ve yüzünü gördüğünde kendini yeniden doğmuş gibi hissetti, Gwendolyn içinde ona karşı kabaran aşkı minnet duygusuyla birlikte duyumsadı. Buna inanamıyordu, bir bebeği olmuştu.

Kollarına yerleştğinde bebek birden ağlamayı kesti.Sesi soluğu kesildi, döndü, gözlerini açtı ve doğrudan Gwen'e baktı.

Gwen, bebekle gözleri kilitlendiğinde bir şok dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Bebek, gözlerini Thor'dan almıştı. Başka bir boyuttan gelmiş gibi görünen gri, parlak gözleri vardı. Gözlerini delip geçerek bakıyordu. Gwendolyn ona baktığında, bebeğini bir başka zamandan, ezelden beri tanıyor gibi hissetti.

O anda, Gwen hayatı boyunca biri veya bir şeye duyduğu her türlü bağdan daha kuvvetli bir bağ hissetti. Onu sıkıca sardı ve asla bırakmayacağına söz verdi. Onunla ateşlerde yürürdü.

"Simasını senden almış, leydim" dedi Thor ona, öne eğilip Gwen'le birlikte bebeğe gülümseyerek bakarken.

Gwen de gülümsedi, ağlıyordu, duygu seli yaşıyordu. Hayatında hiç bu denli mutlu olmamıştı. Tüm istediği buydu, Thorgrin'le ve bebeğiyle olmak.

"Gözlerini de senden almış," diye cevapladı Gwen.

"Henüz almadığı bir isim gerekli ona," dedi Thor.

"Belki de senin ismini vermeliyiz," dedi Gwendolyn, Thor'a.

Thor kararlı bir şekilde kafasını salladı.

"Hayır. Annesinin oğlu. Senin ifadeni taşıyor. Gerçek bir savaşçı annesinin maneviyatını ve babasının yeteneklerini taşımalı. Ona yardımcı olması için her ikisine de ihtiyacı var. Benim yeteneklerimi alacak ve ismini de senden almalı."

"O zaman önerin nedir?" diye sordu Gwen.

Thor düşündü.

"İsmi seninkine benzemeli. Gwendolyn'in oğlunun adı... Guwayne olmalı."

Gwen gülümsedi. Söyler söylemez tınısına bayıldı.

"Guwayne," dedi. "Sevdim bunu."

Gwen bebeği sıkıca tutarken kocaman gülümsedi.

Bebeğine bakıp, "Guwayne," dedi.

Guwayne dönüp gözlerini yeninden açtı ve doğrudan Gwen'e baktı, ona gülümsediğine yemin edebilirdi Gwen. Bunun için daha çok küçük olduğunu biliyordu ama bir anlığına bir şey gördü ve bebeğin kendi ismine onay verdiğinden emin oldu.

Selese öne eğildi ve Gwen'in dudaklarına merhem sürüp, yoğun ve koyu renkli bir içecek verdi. Gwen hemen canlandı. Yavaşça kendine geldiğini hissetti.

"Ne kadar süredir buradayım?" diye sordu Gwen.

"Neredeyse iki gündür uyuyorsunuz, leydim," dedi Illepra. "Büyük tutulmadan beridir."

Gwen hatırlayınca gözlerini kapadı, tüm o görüntüler zihnine üşüştü. Tutulmayı, doluyu ve depremi hatırladı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Bebeğimiz büyük alametlerin işaretlerini taşıyor," dedi Thor. "Tüm krallık olaylara şahit oldu. Doğumu şimdiden en uzak yerlerde herkes tarafından konuşuluyor."

Gwen, bebeği sıkıca tutarken, vücuduna yayılan bir sıcaklık hissetti, ne kadar özel olduğunu bizzat kendi duyumsadı. Onu tutarken tüm vücudu karıncalanıyordu, sıradan bir çocuk olmadığını biliyordu. Damarlarında ne tür güçlerin aktığını merak etti.

Thor'a bakarak merak etti. Bu çocuk da bir ruhban mıydı?

"Tüm bu zaman boyunca burada mıydın?" diye sordu Thor'a, hep yanında durduğunu fark ederek ve ona karşı hissettiği minnetin altında boğularak.

"Buradaydım, leydim. Duyar duymaz geldim. Dün gece hariç. Geceyi Keder Gölü'nde geçirdim. İyileşmen için dua ettim."

Gwen yeniden göz yaşlarına boğuldu, duygularını kontrol edemiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı, bu çocuğu kollarında tutmak hiç mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde kendini tamamlanmış hissettiriyordu.

Kendine rağmen, Gwen Dipdünya'daki o kader anına, yapmak zorunda bırakıldığı seçime döndü. Thor'un ellerini kavradı ve bebeği sıkıca tuttu, ikisini de yakınında tutmak, ikisiyle de sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Ancak birinin ölmek zorunda olduğunu biliyordu. Ağlamasını durduramıyordu.

"Sorun nedir, aşkım?" diye sordu Thor sonunda.

Gwen kafasını salladı, ona anlatamazdı.

"Üzülme," dedi. "Annen hala yaşıyor, eğer onun için ağlıyorsan."

Gwen birden bire hatırladı.

"Çok hastaydı," diye ekledi Thor. "Ama onu görecektir zamanın hala var."

Gwen bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Onu görmem lazım," dedi. "Beni şimdi ona götür."

"Emin misiniz, leydim?" diye sordu Selese.

"Sizin durumunuzdaki biri hareket etmemeli," diye ekledi Illepra. "Doğumunuz en zor şartlarda gerçekleşti ve iyileşmeniz için zamana ihtiyacınız var. Hayatta olduğunuz için şanslısınız."

Gwen kararlı bir biçimde kafasını salladı.

"Annem ölmeden önce onu görmeliyim. Beni ona götür. Şimdi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Godfrey, içki salonundaki uzun ahşap masanın ortasına oturmuş, her iki avucunda bir maşrapa bira, MacGil ve McCloud'ların oluşturduğu büyük grupla birlikte şarkı söylüyor, diğerleriyle beraber maşrapaları masaya vuruyordu. Grup ileri geri salınıyor, şarkının her satırını noktalarken maşrapalarını masaya vurunca, ellerine ve masaya biraları dökülüyordu. Fakat Godfrey umursamıyordu. Bu hafta boyu her gece yaptığı gibi içkisine gömülmüş kendini iyi hissediyordu.

İki yanında Akorth ve Fulton oturuyordu. Etrafına baktığında masayı çevreleyen eski düşmanlar MacGil ve McCloud'lardan oluşan onlarca adamı, organize ettiği bu içki aleminde bir araya toplamasının vermiş olduğu tatmini yaşıyordu. Bunu noktaya ulaşması için Godfrey günler boyu Yüksek Topraklar'ı baştan başa geçmişti. Başlangıçta adamlar isteksizdi ama Godfrey fıçı fıçı biraları ve ardından kadınları önlerine serince gelmeye başlamışlardı.

Başlangıçta bir kaç adam vardı, birbirlerinden tedirgin duruyorlar, salonda kendi taraflarını tutuyorlardı. Fakat Godfrey Yüksek Topraklar'ın tepesinde tünemiş bu içki salonunu doldurmayı başardığında adamlar gevşemiş ve birbirleriyle kaynaşmışlardı. Onları bir araya getirmek için bedava biradan daha iyisinin olmadığını Godfrey biliyordu.

Aralarındaki sınırı kaldırmalarına, erkek kardeş gibi hissetmelerine sebep olan şey Godfrey'in kadınları getirmesiydi. Yüksek Topraklar'ın her iki tarafından tüm bağlantılarını kullanıp, genelevleri taramış ve kadınlara cömert davranmıştı. Artık askerlerle birlikte salonu doldurmuşlardı; çoğu, askerlerin kucağında oturuyordu ve herkes mutluydu. İyi ücret ödenen kadınlar mutluydu, adamlar mutluydu, birbirleriyle uğraşmayı bırakıp bunun yerine içkiye ve kadınlara odaklanınca tüm salon neşe ve keyifle çınlıyordu.

Gece ilerlerken Godfrey bazı MacGil ve McCloud'ların arkadaş olup birlikte devriyeye çıkma planlarını duymuştu. Bu tam olarak kız kardeşinin onu başarması için gönderdiği türden bir bağdı, Godfrey bunu başardığı için kendiyle gurur duyuyordu. Süreçten kendisi de çok keyif almıştı, yanakları çok fazla bira tükettiği için kırmızıydı. Bu McCloud birasında fark ettiği bir şey vardı; Yüksek Topraklar'ın bu tarafında bira çok daha güçlüydü ve doğrudan kafaya etki ediyordu.

Godfrey bir orduyu güçlendirmenin, insanları bir araya getirmenin ve yönetmenin farklı yolları olduğunu biliyordu. Siyaset bunlardan biriydi, yönetim bir diğeri; kanunların yürürlüğü ise bir başkası. Fakat bunlardan hiç biri bu adamların kalbini kazanamazdı Godfrey, tüm kusurlarına rağmen halka nasıl erişebileceğini biliyordu. Kendisi de halktan biriydi. Kraliyet ailesinin asaletine sahip olsa da kalbi her zaman topluluklardan yanaydı. Belirli bir bilgeliği vardı, bu sokaklardan edindiği ve parlak gümüşlerle kuşanan şövalyelerin asla sahip olmadığı bir özellikti. Fakat Godfrey, halka inmenin de belirli avantajları olduğunu fark etti. Bu ona insanlık hakkında farklı bir bakış açısı sağlıyordu ve bazen insanları tam olarak anlamak için her iki bakış açısına ihtiyaç vardı. Ne de olsa Kralların yaptığı en büyük hata halktan olan insanlarla bağlarını koparmış olmalarıydı.

"Bu McCloud'lar nasıl içeceklerini biliyorlar," dedi Akorth.

"İnsanı hayal kırıklığına uğratmıyorlar," diye ekledi Fulton, önlerindeki masaya iki maşrapa daha verilirken.

"Bu içki çok sert," dedi Akorth, yüksek sesle geçirirken.

"Evimizi hiç özlemiyorum desem yeridir," diye ekledi Fulton.

Godfrey kaburgalarından dürtüldüğünü hissetti, dönüp baktığında McCloud adamlarının abartarak sallandıklarını, çok yüksek sesle güldüklerini, kadınlarla eğlenirken çok sarhoş olduklarını gördü. McCloud'ların, MacGil'lere göre biraz daha kaba olduklarını fark etti. MacGil'ler sert adamlardı ama McCloud'lar— onlarla ilgili bir şeyler vardı, medeniyetten biraz uzaklardı. Uzman bakışlarla odayı incelerken Godfrey, McCloud'ların kadınları çok sıkı tuttuklarını, maşrapalarını çok sert tokuşturduklarını, birbirlerini kabaca dirseklediklerini fark etti. Bu adamlarla ilgili bir şey onlarla geçirdiği tüm günlere rağmen Godfrey'i rahatsız ediyordu. Bir şekilde bu insanlara tam olarak

güvenmiyordu. Onlarla ne kadar fazla zaman geçirirse, iki klanın neden birbirlerinden ayrıldıklarını o kadar iyi anlamaya başlıyordu. İki topluluğun gerçekten birleşip birleşemeyeceklerini merak etti.

İçki alemi zirve yaparken daha fazla sayıda maşrapa önlerine konuyordu, öncekine kıyasla iki katıydı. McCloud'lar normalde askerlerin bu raddeye geldiklerinde yaptıkları gibi yavaşlamıyorlar aksine, daha fazla hatta haddinden fazla içiyorlardı. Godfrey, kendine rağmen biraz gerilmişti.

"Bu adamların bu kadar içeceklerini tahmin eder miydin?" diye sordu Godfrey, Akorth'a.

Akorth güldü.

"Günahkar bir soru!" diye düşünmeden sordu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Fulton.

Fakat Godfrey, önünü göremeyecek kadar sarhoş olan McCloud'lardan biri, asker arkadaşlarına çarpıp onları da düşürürken diken üstünde bu sahneyi izledi.

Bir anlığına herkes duraksadı ve odadakiler yere düşen asker grubuna baktılar.

Askerler yerinde kalkıp çığlık atarak gülmeye ve eğlenmeye başlayınca, alemin devam etmesi Godfrey'i rahatlatmıştı.

"Yeterince içtiler mi diyorsun?" diye sordu Godfrey, tüm bunların kötü bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Akorth ona boş boş baktı.

"Yeterince mi?" diye sordu. "Öyle bir şey mi var?"

Godfrey, kelimeleri yuvarladığını ve zihninin istediği kadar açık olmadığını kendi de fark etti. Yine de odada bir şeylerin değiştiğini, sanki bir şeylerin olması gerektiğinden farklı olduğunu sezmeye başladı. Hepsini biraz fazla gelmişti, sanki odadakilerin hepsi kendine hakim olma hissini yitirmişlerdi.

"Ona dokunma!" diyerek bağırdı biri aniden. "O benim!"

Sesinin tonu, karanlık ve tehlikeliydi, havayı keserek Godfrey'in dönüp bakmasına sebep oldu.

Salonun öte ucunda bir MacGil askeri, göğsünü dışarı çıkarıp McCloud'lardan biriyle tartışıyordu. McCloud uzanıp, MacGil'in kucakındaki kadını tutmuş, bir kolunu beline sararak geriye doğru çekmişti.

"*Senindi*. Artık benim! Git başkasını bul !"

MacGil'in ifadesi karardı ve kılıcını çekti. Odayı delen keskin ses duyulduğunda herkes dönüp oraya baktı.

"O *benim* dedim!" diye bağırdı.

Suratı kırmızı, saçları terden dolaşmıştı, bu ölümcül tonla dikkat kesilen tüm oda izlemeye koyuldu.

Her şey aniden durdu ve oda sessizliğe gömüldü, salonun her iki tarafında adamlar donmuş bu sahneyi izliyorlardı. Şişman, iri yarı McCloud, yüzünü ekşitip kadını aldı ve kaba bir hareketle yana savurdu. Kadın kalabalığa doğru uçuştu, tökezledi ve düştü.

Kadın, McCloud'un umrunda değildi, tek isteğinin kadından ziyade kan akıtmak olduğu artık hepsi tarafından açıkça anlaşılıyordu.

McCloud da kendi kılıcını çekerek karşılık verdi.

"Onun hayatına karşılık seninki!" dedi McCloud.

Etraftaki askerler geri çekilerek, dövüşmeleri için küçük bir alan açtılar. Godfrey herkesin gerildiğini görebiliyordu. Herkesi içine alan bir savaşa dönmeden önce bunu durdurması gerektiğini biliyordu.

Godfrey masanın üstüne zıpladı, maşrapa biraları kaydırıp, salon boyunca koşturdu ve dövüş alanının ortasına geldi. İki avucunu ikisinin göğsünde tutarak onları birbirlerinden ayrı tuttu.

"Adamlarım!" diye bağırdı, kelimeleri kayıyordu. Odaklanmaya ve zihnini açmaya çalıştı, çok samimi biçimde şu anki kadar sarhoş olduğundan dolayı pişman olmuştu.

"Burada hepimiz aynıyız!" diye bağırdı. "Hepimiz tek bir halkız! Tek bir ordu! Dövüşmeye gerek yok. Tadına bakılacak yeterli sayıda kadın var! Hiç biriniz ciddi değilsiniz!"

Godfrey, MacGil'e döndü, adam orada dudak bükerek kılıcını tutuyordu.

"Özür dilerse kabul ederim," dedi MacGil.

McCloud, aklı karışmış halde orada dururken aniden ifadesi yumuşadı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"O zaman özür dilerim!" dedi McCloud, sol elini uzatarak.

Godfrey yana çekildi, MacGil tedbirle yaklaşıktan sonra ikisi el sıkıştılar.

Bu esnada, McCloud aniden MacGil'in elini tutarak kendine doğru çekti, kılıcını havaya dikip adamı tam göğsünden bıçakladı.

"Özür dilerim," diye ekledi, "seni daha önce öldürmediğim için MacGil alçağı!"

MacGil cansız bedeniyle yere düştü, yere kan dökülüyordu.

Ölmüştü.

Godfrey şok içinde donakaldı. Askerlerden bir adam ötedeydi ve tüm bunların kendi suçu olduğunu düşünmeden edemiyordu. MacGil'i savunmasız kalmaya cesaret veren ve anlaşmalarına aracılık eden kendisiydi. Bu McCloud tarafından ihanete uğramış, tüm adamları önünde kandırılmıştı.

Godfrey düzgün düşünemiyordu, çok içmişti, aniden içinde bir şey oldu.

Tek bir hareketle, Godfrey eğilerek ölü MacGil'in kılıcını aldı, öne çıkararak, McCloud'u kalbinden şişledi.

McCloud, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakıyordu, sonra kılıç hala göğsüne saplıyken yere cansız halde yıkılıverdi.

Godfrey, kanlı ellerine baktı, az önce ne yapmış olduğuna inanamıyordu. Hayatında ilk defa bir adamı bu kadar yakından öldürmüştü. İçinde böyle bir içgüdünün varlığından habersizdi.

Godfrey onu öldürmeyi planlamamıştı; bunu detaylı düşünmemişti bile. Sadece derinliklerinden bir tarafı üstün gelmiş ve adaletsizliğe karşı intikam talep etmişti.

Salonda aniden kargaşa başladı. Adamlar her taraftan bağırıp birbirlerine öfkeyle saldııyorlardı. Kılıçlar çekilirken çıkan sesler odayı doldurdu ve Godfrey bir kılıç darbesi kafasına inmek üzereyken Akorth sayesinde aralarından çekildiğini hissetti.

Bir başka asker – Godfrey kim olduğunu veya nedenini hatırlamıyordu – onu tuttu ve biraların sıralı olduğu masaya fırlattı. Godfrey'in son hatırladığı ahşap masada boydan boya kaydığı, her bir bira masrapasına kafasını çarparak yere düştüğü oldu. Burası hariç başka her yerde olmak kabulüydü.

ALTINCI BÖLÜM

Hizmetliler kapıları açınca Gwendolyn, tekerlekli sandalyede, kollarında Guwayne'i tutarak, kendini hazırladı. Thor onu annesinin hasta yatağına doğru itti. Kraliçe'nin muhafızları içeri girerlerken selama durdular. Gwen karanlık odaya girdiklerinde bebeğini daha sıkı tuttu. Oda sessizdi, boğucu ve havasızdı. Duvarlarda titrek meşale ışıkları vardı. Havadaki ölümü hissediyordu.

Guwayne diye düşündü. *Guwayne, Guwayne.*

Bu ismi zihninin içinde söyledi, kendi kendine tekrar etti, ölüm döşegindeki annesi dışında her hangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. Bunu düşünürken isim onu rahatlıyor, sıcaklıkla dolduruyordu. *Guwayne*. Mucize çocuk. Bu bebeği ifade edebileceğinden çok seviyordu.

Gwen, annesi ölmeden bebeğini görmesini istedi. Annesinin onunla gurur duymasını, onun hayır duasını almak istedi. Kabul etmeliydi. Sıkıntılı geçmişlerine rağmen, Gwen, annesi ölmeden önce aralarında barış ve uzlaş istiyordu. Şu an çok hassas bir durumdaydı ve annesiyle kısa süredir daha yakın hissettiği gerçeği aklını daha çok kaybetmesine neden oluyordu.

Kapılar arkasından kapanırken kalbinin sıkıştığını hissetti. Odaya baktı ve annesinin yanında duran onlarca hizmetliyi gördü. Eski muhafızlardan hatırladığı, eskiden babasının emrinde olan insanlardı. Oda insan kaynıyordu. Bu bir ölüm seyriydi. Annesinin yanı başında elbette, sonuna kadar vefakar hizmetlisi Hafold duruyor, hayatı boyunca yaptığı gibi kimseyi yanına yaklaştırmadan onu koruyordu.

Thor, Gwendolyn'i annesinin yanına doğru iterken, Gwen kalkıp annesine eğilerek onu kucaklamak istedi. Fakat vücudu hala ağrıyordu, bu haliyle kıpırdıyamıyordu.

Bunun yerine, tek eliyle uzandı ve annesinin bileğini tuttu. Teni soğuktu.

Orada baygın yatan annesi o sırada tek gözünü yavaşça açtı. Şaşırmış ve Gwen'i gördüğü için memnun olmuştu. Gayret ederek iki gözünü birden araladı ve konuşmak için ağzını açtı.

Kelimeleri sıralamaya çalıştı ama sadece bir nefes gibi çıktılar. Gwen onu anlayamadı.

Annesi boğazını temizledi ve Hafold'a eliyle işaret etti.

Hafold hemen eğildi ve kulağını Kraliçe'nin ağzına götürdü.

"Evet, leydim?" diye sordu Hafold.

""Herkesi dışarı çıkart. Kızım ve Thorgrin'le yalnız kalmak istiyorum."

Hafold, Gwen'e kısa bir bakış attı, içerleyerek cevap verdi, "Nasıl isterseniz, leydim." dedi.

Hafold herkesi hemen toparladı ve kapıya kadar geçirdi, sonra geri gelip Kraliçe'nin yanındaki yerini aldı.

"Yalnız," diye tekrarladı Kraliçe, Hafold'un bildiği bir bakışla.

Hafold yatağa baktı, şaşırmıştı sonra Gwen'e kıskanan gözlerle bakıp odadan bir hışımla çıktı ve arkadan kapıyı sıkıca kapadı.

Gwen Thor'la beraber oturuyor, herkes çıktığı için rahatlamış hissediyordu. Ölüm havada kalın bir battaniye gibi asılı duruyordu, annesi onunla daha fazla kalamayacaktı.

Annesi, Gwen'in ellerini tuttu, Gwen de onlarınkini sıktı. Annesi gülümsedi, yanağından bir gözyaşı döküldü.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi annesi. Sözler bir fısıltı gibi çıkmıştı, zar zor duyuluyordu.

Gwen yeniden ağlamaklı hissetti, güçlü olmak, annesinin hatırına gözyaşlarına hakim olmak için elinden geleni yaptı. Fakat kendine hakim olamıyordu, gözyaşları aniden boşaldı, hiç durmadan ağlamaya başladı.

"Anne," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Her şey için."

Gwen, hayatı boyunca daha yakın olamadıkları için üzüntü seline kapılmıştı. İkisi birbirlerini hiç bir zaman gerçekten anlayamamıştı. Kişilikleri hep çatışmıştı, olayları hiç aynı yerden görememişlerdi. Gwen ilişkileri için üzgündü, bunun sorumlusu kendisi olmasa bile. Geriye dönüp baktığında her şeyi daha farklı yapmak için söyleyebileceği veya yapabileceği bir şeyler olmasını

diledi. Fakat hayatlarıyla ilgili her şeyde iki ayrı uçta yer alıyorlardı. Görünüşe göre ikisinin de sarf edeceği her hangi bir çaba bunu değiştirmeyecek gibiydi. Aynı aileye mensup, anne-kız ilişkisiyle hapsolmuş birbirlerinden çok farklı iki insandı onlar. Gwen asla onun istediği kızı olamadı, Kraliçe de Gwen'in arzuladığı anne değildi. Gwen kaderlerinin neden bir yazıldığını merak etti.

Kraliçe kafasını salladı, Gwen anladığını görebiliyordu.

"Ben de üzgünüm," diye cevapladı. "Sen sıra dışı bir kız çocuğuydun. Sıra dışı bir Kraliçesin. Benim olduğumdan daha büyük bir Kraliçe ve babanın olabildiğinden çok daha iyi bir hükümdarsın. Burada olsa seninle gurur duyardı. Benden daha iyi bir anneyi hak ediyordun."

Gwen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Sen iyi bir anneydin."

Annesi kafasını salladı.

"Ben iyi bir Kraliçe, sadık bir eştim. Ama iyi bir anne değildim. Sana karşı değildim en azından. Sanırım sende çok fazla kendimi gördüm ve bu beni korkuttu."

Gwen elini sıkı, ağlıyordu, birlikte geçirebilecekleri biraz daha fazla zamanları olmasını, hayatlarında bunun gibi bir konuşmayı daha önce yapmış olmayı diledi. Şimdi artık Kraliçe olmuşken, ikisi de daha yaşlıken ve artık bir çocuğu varken Gwen annesinin yanında olmasını istedi. Ona danışabilmeyi istiyordu. Fakat kaderin cilvesine bakın, onu yanında en çok istediği zamanda o artık etrafında olamayacaktı.

"Anne, çocuğumla tanışmanı istiyorum. Oğlum Guwayne."

Kraliçenin gözleri şaşkınlık içinde açıldı, kafasını yastıktan kaldırıp aşağı baktığında Gwen'in kollarındaki Guwayne'i ilk kez gördü.

Kraliçe nefesini tuttu, biraz daha doğruldu ve hıçkırıklara boğuldu.

"Ah Gwendolyn," dedi annesi. "Bu gördüğüm en güzel bebek."

Uzandı ve Guwayne'e dokudu, parmaklarını alnında gezdirirken hıçkırıkları arttı.

Annesi yavaşça dönüp Thor'a baktı.

"Çok iyi bir baba olacaksın," dedi. "Eski kocam seni seviyordu. Neden olduğunu şimdi anlıyorum. Senin hakkında yanılmışım. Beni bağışla. Gwendolyn'le birlikte olduğun için mutluyum."

Thor ciddiyetle kafasını salladı, uzanıp Kraliçe ona doğru uzanırken omuzlarını tuttu.

"Bağışlanacak bir şey yok," dedi.

Kraliçe döndü ve Gwendolyn'e baktı, gözlerindeki ifade sertleşti; Gwen gözlerinde bir değişim gördü, eski Kraliçenin geri döndüğünü fark etti.

"Şimdiye kadar çok sayıda mücadele verdin," dedi annesi. "Hepsinin çetelesini tuttum. Her yerde bana çalışan insanlar var. Senin için korkuyorum."

Gwendolyn ellerini okşadı.

"Anne, şimdi bunları dert etme. Devlet işleriyle uğraşma vakti değil."

Annesi kafasını salladı.

"Her zaman devlet işleri vaktidir. Hele şimdi çok daha fazla. Cenazeler, sakın unutma, devlet işidir. Aile etkinlikleri değildir, siyasi olaylardır."

Annesi uzun süre öksürdü ve derin nefes aldı.

"Fazla zamanım yok, o yüzden beni iyi dinle," dedi, sesi daha zayıf geliyordu. "Bunları kalbine yaz. Duymak istemesen bile."

Gwen öne yaklaştı ve ciddiyetle kafasını salladı.

"Ne dersin, anne."

"Tirus'a güvenme. Sana ihanet edecek. Onun halkına da güvenme. MacGiller, bizler gibi değil. Sadece isimleri bizden. Bunu sakın unutma."

Annesinin hırıltısı duyuldu, nefes almaya çalıştı.

"McCloudlar'a da güvenme. Barış sağlayacağına inanma."

Annesi hırıldadı ve Gwen bunu düşündü, sözlerindeki daha derin anlamı yakalamayı denedi.

"Silahlarını ve savunmalarını daha çok kuvvetlendir. Barışın bir yanılsama olduğunu ne kadar iyi kavransan, o kadar çok huzur sağlarsın."

Annesi yeniden hırıldadı, uzun sürdü, gözlerini kapattı; bunu yapmak için annesinin ne kadar çok çaba sarf ettiğini görünce Gwen'in kalbi acıyordu.

Bir taraftan bunların sadece uzun zamandır yorgun ve ölmekte olan bir Kraliçenin sözleri olduğunu düşündü, fakat diğer taraftan bunların hikmet dolu olduğunu kabul etmekten kendini alamıyordu, belki de bu kabul etmek istemediği bir bilgelikti.

Annesi yeniden gözlerini açtı.

"Kız kardeşin Luanda," diye fısıldadı. "Onu cenazemde istiyorum. O benim kızım. İlk doğanım."

Gwendolyn nefes aldı, şaşırmıştı.

"O korkunç şeyler yaptı, sürgünü hak ediyor. Fakat ona bu lütuf için izin ver, bir defalığına. Beni toprağa gömerlerken orada olmasını istiyorum. Ölüm döşeğindeki bir annenin bu isteğini geri çevirme."

Gwendolyn ikiye bölünmüştü, iç geçirdi. Annesini memnun etmek istiyordu fakat tüm yaptıklarından sonra Luanda'nın geri dönmesine izin vermek istemiyordu.

"Bana söz ver," dedi annesi, Gwen'in ellerini sıkıca tutarak. "*Bana söz ver.*"

Sonunda hayır diyemeyeceğini fark edince Gwendolyn kafasını salladı.

"Sana söz veriyorum, Anne."

Annesi içini çekti ve memnun bir şekilde kafasını salladı sonra da yastığa yaslandı.

"Anne," dedi Gwen, boğazını temizleyerek. "Çocuğum için hayır duanı almak istiyorum."

Annesi gözlerini güçlükle açıp ona baktı, sonra kapadı ve yavaşça başını salladı.

"O bebek zaten her çocuğun isteyeceği duaları aldı. Benim duam onunla olsun – ama inan buna ihtiyacı yok. Göreceksin, kızım, çocuğun senden, Thorgrin'den ya da daha önce dünyaya gelmiş ve bundan sonra gelecek herkesten çok daha güçlü. Yıllar önce bu kehanette bulunuldu."

Annesi uzun süre hırıldadı, Gwen tam her şeyi söylediğini, artık ayrılabilceğini düşünürken, annesi gözlerini son bir kez daha açtı.

"Babanın sana ne öğrettiğini unutma," dedi, sesi o kadar zayıftı ki zar zor konuşuyordu. "Bazen bir krallık en çok savaşırken huzurludur."

YEDİNCİ BÖLÜM

Steffen peşinde Kraliçe muhafızlarından onlarcasıyla tozlu yoldan aşağı dörtnala inerek, günlerdir olduğu gibi Kraliyet Sarayı'ndan doğuya yol alıyordu. Kraliçe'nin bu görevi ona bahşetmiş olmasından dolayı gurur duymuştu ve bunu başarıyla yerine getirmek için altın, gümüş ve saray sikkesi yüklü; mısır, bakliyat, buğday, çeşit çeşit erzak ve her türlü inşa malzemesiyle dolu olan kraliyet arabalarının oluşturduğu konvoyla kasabadan kasabaya geçiyordu. Kraliçe, Halka'nın en küçük köylerine yardım götürmekte ve oraların yeniden kurulmasını sağlamakta kararlıydı. Steffen bu görevi yerine getirmek için en uygun kişiydi.

Steffen şimdiden birçok kasabayı dolaşmış, vagonlardaki erzakları Kraliçe adına en çok ihtiyaç duyan köylere ve ailelere dikkatle ve eksiksiz olarak dağıtmıştı. Erzakları yardıma muhtaçlara dağıtıp, Kraliyet Hükümdarlığındaki köylerin yeniden inşasına yardım etmek için tayin edilen insan gücünü ayarladığında yüzlerindeki sevinci görünce gurur duymuştu. Gwendolyn'in adına, her seferinde bir köye giderek Kraliçe'nin Halka'yı yeniden inşa edecek güçte olduğuna dair güveni perçinlemeye yardım ediyordu. Hayatında ilk kez insanlar görünüşüne önem vermiyorlar ve ona sıradan bir insan gibi saygıyla davranıyorlardı. Bu duyguya bayılmıştı. İnsanlar da bu Kraliçe'nin yönetiminde unutulmadıklarını fark ediyorlardı. Steffen, Gwendolyn'e olan sevgilerini ve bağlılıklarını yaymaya yardımcı olmanın bir parçası olduğu için heyecan duyuyordu. İsteddiği her şeye sahipti.

Kaderin işine bakın ki, Kraliçe'nin Steffen'ı yönlendirdiği güzergahta onca yıldan sonra göreceği kendi kasabası, büyüdüğü yer vardı. Steffen, listenin bir sonraki durağının kendi kasabası olduğunu fark ettiğinde korku duyduğunu, karnına bir ağırı saplandığını hissetti. Geri dönmeyi ve görevin bu ayağından kaçınmayı istedi.

Tabii bunu yapamayacağını biliyordu. Görevini yerine getireceğine dair Gwendolyn'e söz vermişti ve mevzu bahis onuruydu. Kabuslarına hiç tükenmeden konu olan bu yere geri dönmeyi bile gerektirse görevini yerine getirecekti. Burası büyürken tanıdığı bütün insanları, ona işkence etmekten, görünüşüyle dalga geçmekten zevk alan insanları barındırıyordu. Kendinden güçlü bir şekilde utanmasına sebep olmuş insanları. Oradan ayrılırken bir daha asla geri dönmeyeceğine, ailesini artık hiç görmeyeceğine yemin etmişti. Şimdi ise görevi yolunu buraya düşürerek, ihtiyaçları ne olursa olsun Kraliçe adına onlara yardım etmesini gerektirmişti. Kader bazen çok zalimdi.

Steffen bir tepeye tırmandı ve köyünün ilk görüntüsüne hakim oldu. Karnı bir garipti. Burayı görür görmez kendini küçümsemeye başladığını hissediyordu. Sanki kıvrılıyor ve içine çekiliyordu, bu nefret ettiği bir histi. Kendini uzun zamandır özellikle de yeni görevi, mahiyeti ve Kraliçe'ye bizzat hesap vermesi göz önüne alınınca hayatta hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu, Fakat şimdi bu yeri görünce, insanların eskiden onu nasıl algıladıkları yeniden zihnine üşüştü ve bu duygulardan iğreniyordu.

O insanlar hala burada mıydı? diye merak etti. Her zaman olduğu kadar zalimler miydi? Öyle olmadığını umdu.

Eğer Steffen ailesine burada rastlarsa onlara ne söyleyecekti? Onlar Steffen'a ne diyecekti? Başarmış olduğu görevleri görünce onunla gurur duyacaklar mıydı? Tayin edildiği bu göreve ve rütbeye ailesinden ve hatta köyünden kimse ulaşamamıştı. Kraliçe'nin en yüksek rütbeli danışmanlarından ve merkezi kraliyet konseyinin üyelerinden biriydi. Ne başardığını duyunca çok şaşıracaktı. Nihayet onun hakkında yanlışlıklarını, kesinlikle değersiz biri olmadığını kabul etmeleri gerekecekti.

Steffen en azından bu şekilde olmasını umdu. Belki sonunda ailesi ona hayranlık duyar ve halkı arasında kendini bir şekilde kanıtlamış olurdu.

Steffen ve kraliyet konvoyu küçük kasabanın kapılarına doğru ilerlerken, Steffen onları durdurdu.

Döndü ve Kraliçe'nin kraliyet muhafızlarından onlarcasını oluşturan ve onları yönlendirmelerini bekleyen bu adamlara baktı.

“Beni burada bekleyin,” diye seslendi Steffen. “Kasaba kapılarının ardında kalın. Halkımdan kimsenin henüz size görmesini istemiyorum. Onlarla tek başıma konuşmalıyım.”

“Evet, Kumandanımız,” diye cevapladılar.

Steffen atından aşağı inip kalan yolu tek başına yürüyerek kasabaya girmek istedi. Ailesinin kraliyet atını ya da mahiyetini görmesini istemiyordu. Olduğu haliyle, görevini veya rütbesini görmeden ne tepki vereceklerini merak etti. Hatta yeni kıyafetlerindeki kraliyet nişanlarını da çıkarttı ve eyerinde bıraktı.

Steffen kapıları geçip, hatırında kaldığı gibi vahşi kopek kokan, tavukların yollarda koşuşturduğu, yaşlı kadın ve çocukların da onları kovaladığı küçük ve çirkin kasabaya girdi. Sıra sıra dizili kulübeleri geçti. Azı taşandı, çoğu samandan yapılmaydı. Burada sokaklar fakir görünüyordu, çukurlar ve hayvan artıklarıyla kirlenmişti.

Hiç bir şey değişmemişti. Tüm bu yıllardan sonra değişen tek bir şey yoktu.

Steffen nihayet sokağın sonuna ulaşarak sola döndü, babasının evini gördüğünde karnı kasıldı. Hep görüldüğü gibi duruyordu, tavanı eğimli, kapısı yamuk tahtadan küçük bir kulübe. Arkadaki baraka Steffen'a uyuması için verdikleri yerd. Görüntüsü bile onu dümdüz etmek istemesine neden oldu.

Steffen açık duran kapının önüne giderek girişte durdu ve içeri baktı.

Tüm ailesini orada görünce nefesi kesildi: babası, annesi, tüm erkek ve kız kardeşleri, hepsi bu küçük kulübeye her zaman olduğu gibi dolmuştu. Her zaman olduğu gibi masa etrafında toplanmışlar ufak tefek şeyler için atışıyorlar ve birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Tabii hiç Steffen'la birlikte gülmemişlerdi. Sadece, ona gülmüşlerdi.

Hepsi yaşlanmıştı ama onun dışında aynıları. Hepsini meraklı gözlerle izledi. Bu insanlardan gerçekten takdir görecekti miydi?

Onu ilk fark eden annesi oldu. Dönüp onu görünce nefesi kesildi ve tabak elinden düşerek yerde parçalandı.

Sonra babası ardından da geri kalan herkes döndü, onu tekrar gördükleri için şok geçiriyorlardı. Hepsinin yüzünde sanki istenmeyen bir misafir gelmiş gibi memnun olmayan bir ifade vardı.

“Demek,” dedi babası kaşlarını çatık; yavaşça ellerindeki yağı mendiline silip, masanın etrafından ona doğru geliyordu, “nihayetinde geri döndün.”

Steffen, babasının mendili bir düğüm haline getirip ıslatarak onu kırbaçladığını hatırladı.

“Ne oldu?” diye ekledi babası, yüzünde alayacı bir ifadeyle. “Büyük şehirde yapamadın mı?”

“Bizden çok daha üstün olduğunu düşünüyordun, şimdi bir köpek gibi koşarak eve gelene bakın hele!” dedi erkek kardeşlerinden biri.

“Bir köpek gibi!” diye tekrarladı kız kardeşlerinden biri.

Steffen burnundan soluyor zor nefes alıyordu ama diline hakim olmaya, onların seviyesine düşmemeye kendini zorladı. Ne de olsa bu insanlar taşralıydı, önyargılarına mahkumlardı ve bu da küçük bir kasabada hapsolmanın bir sonucuydu; o ise kendini dünyaya açmış ve daha çok şey öğrenmişti.

Kardeşleri –aslında odadaki herkes- küçük kulübede ona güldüler.

Ona gülmeyen, koca gözleriyle ona bakan tek kişi annesiydi. Belki de aralarından bir tek onun vicdan sahibi olabileceğini düşündü. Bir ihtimal onu gördüğüne sevinmiş olabilir miydi?

Fakat sadece kafasını yavaşça sallamakla yetindi o da.

“Ah, Steffen,” dedi, “buraya geri gelmemeliydin. Bu ailenin bir parçası değilsin.”

Kasıt olmadan bu denli sakın çıkan sözler Steffen'ın canını en çok yakanlar oldu.

“Hiç bir zaman değildi,” dedi babası. “O bir canavar. Burada ne arıyorsun, çocuk? Daha fazla kavga etmeye mi geldin?”

Steffen cevap vermedi. Onda konuşma yeteneği, hazır cevaplık, çabuk düşünme yeteneği yoktu ve böylesi duygusal bir durumda bunları ortaya koyması da zaten mümkün değildi. Öylesine heyecanlıydı ki kelimeler ağzından çıkmıyordu. Hepsine söylemek istediği o kadar çok şey olmasına rağmen kelimeler ağzından çıkmıyordu.

O nedenle orada öylece, içi kaynarken sessizce durdu.

“Dilini mi yuttun?” diye dalga geçti babası. “Öyleyse çekil yolumdan. Vaktimi harcıyorsun. Bugün büyük günümüz, bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Babası, Steffen’ı iterek yolu açtı ve bir hışımla yanından geçerek dışarı çıktı ve iki yana baktı. Tüm aile, hayal kırıklığı içinde şikayet ederek içereye girene kadar onu bekledi ve izledi.

“Daha gelmemişler mi?” diye sordu annesi umutla.

Kafasını salladı.

“Nerede olabileceklerini bilmiyorum,” dedi babası.

Sonra dönüp öfkeyle kıpkırmızı olmuş suratıyla Steffen’a baktı.

“Yoldan çekil,” diye fırçaladı onu. “Çok önemli bir adamı bekliyoruz ve sen yolu tıkiyorsun. Her şeyi mahvettiğin gibi bunu da mahvedeceksin değil mi? Nasıl bir zamanlama anlayışın var ki tam da şu anda buradasın? Kraliçenin bizzat kendi kumandanı köyümüze yemek ve malzeme dağıtmak için her an burada olabilir. Ona minnetimizi sunma zamanımız. Sen de kapıda durmuşsun,” diye küçümsedi babası, “yolumuzu kapıyorsun. Seni gördüğü anda, evimizi pas geçer. Evin ucubelerle dolu olduğunu düşünecek.”

Erkek ve kız kardeşleri kahkahaya boğuldular.

“Ucubeler evi!” diye tekrarladı biri.

Steffen kendi de kıpkırmızı kesilerek orada durup babasının yüzüne kaşlarını çatarak bakıyordu.

Cevap veremeyecek kadar nutku tutulmuş olan Steffen yavaşça arkasını döndü başını salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Sokakta yürürken adamlarına işaret verdi.

Birden bire parıldayan onlarca kraliyet vagonu köye doğru ilerlerken göründü.

“Geliyorlar!” diye bağırdı Steffen’ın babası.

Steffen’ın tüm ailesi, orada duran Steffen’ı geçerek sıraya dizilip kraliyet muhafızlarının arabalarına bakakaldılar.

Kraliyet muhafızlarını tamamı dönüp Steffen’a baktı.

“Lordum,” dedi içlerinden biri, “dağıtımı burada mı yapalım yoksa devam mı edelim?”

Steffen orada öylece elleri belinde durarak ailesine baktı.

Tüm ailesi de hep birlikte dönüp kelimelerle anlatılamayacak bir şok yaşarken Steffen’a baktılar. Bir Steffen’a bir kraliyet muhafızına tamamen tutulmuş bir şekilde, sanki gördükleri şeyi anlamlandıramıyor gibi bakakaldılar.

Steffen yavaşça yürüdü, kraliyet atına bindi ve tüm diğerlerinin önünde altın ve gümüş eyerinin üstünde oturarak ailesine baktı.

“Lordum?” diye tekrarladı babası. “Bu bir çeşit saçma bir şaka mı? Sen? Kraliyet kumandanı?”

Steffen sadece oturup babasına doğru baktı ve kafasını salladı.

“Doğrudur, Baba,” diye cevapladı Steffen. “Ben kraliyet kumandanıyım.”

“Olamaz,” dedi babası. “Olamaz. Senin gibi bir yaratık nasıl Kraliçe’nin muhafızı olarak seçilebilir?”

Aniden iki kraliyet muhafızı atlarından inip, kılıçlarını çekerek Steffen’ın babasına doğru hamlelerini yaptılar. Kılıçlarının ucunu boğazına dayayıp korkuyla gözlerini fal taşı gibi açmasına sebep olacak şekilde sertçe bastırdılar.

“Kraliçenin adamlarını aşağılamak, bizzat Kraliçeyi aşağılamaktır,” diye küçümseyerek Steffen’ın babasına konuştu adamlardan biri.

Babası yutkundtu, dehşete düşmüştü.

“Lordum, bu adamı tutuklayalım mı?” diye sordu diğeri Steffen’a.

Steffen ailesini inceledi, yüzlerindeki şok dalgasını gördü ve durumu tarttı.

“Steffen!” Annesi öne doğru gelip yalvararak bacaklarına sarıldı. “Lütfen! Babanı tutuklama! Ve lütfen malzemeleri ver bize. Onlara ihtiyacımız var!”

“Bize bunu borçlusun! diye üsteledi babası. “Hayatın boyunca sana verdiklerimden sonra bunu bize borçlusun!”

“Lütfen!” diye yalvardı annesi. “Hiç bir fikrimiz yoktu. Ne olduğunla ilgili hiç bir fikrimiz yoktu. Lütfen babana zarar verme!”

Dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

Steffen yalancı, düzenbaz ve onursuz bu insanlara, tüm hayatı boyunca ona zalimlikten başka muamele etmeyen bu insanlara bakarak kafasını salladı. Artık Steffen’ın önemli biri olduğunu fark edince ondan bir şeyler istiyorlardı.

Steffen bir cevabı bile hak etmediklerini düşündü.

Başka bir şeyi daha fark etti: tüm hayatı boyunca ailesini baş tacı etmişti. Sanki harika olan, mükemmel olan, başarılı olan onlarmış gibi, olmayı istediği kişilermiş gibi görüyordu onları. Ama şimdi aksinin doğru olduğunu anladı. Tüm yetiştirilme süreci koca bir yanılsamaydı. Bunlar sadece zavallı insanlardı. Görüntüsüne rağmen hepsinden üstündü. İlk kez olarak bunu fark etti.

Aşağıda kılıçların boğazına doğrultulduğu babasına baktı, bir yanı zarar görmesini istiyordu. Fakat diğer yanı son bir şeyi fark etti: intikamı da hak etmiyordu bu insanlar. Bunu hak etmeleri için birileri olmaları gerekirdi. Ama onlar hiç kimseydi.

Adamlarına döndü.

“Bu köydekiler kendi kendilerine idare edebilirler,” dedi.

Atını topukladı ve hepsi köyden atlarını sürerken koca bir toz bulutu kalktı, Steffen bu yere bir daha asla dönmemeye karar verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hizmetliler antik meşe kapıları ardına kadar açtıklarında Reece, Yukarı Adalar'ın şiddetli rüzgar ve yağmuru altındaki korkunç havadan sırlıslık olarak Srog'un yaşadığı kapalı kaleye doğru aceleyle geçiş yaptı. Kapılar arkasından kapanır kapanmaz artık yağmur altında olmadığı için hafifledi, saç ve yüzündeki suları silerken ona sarılmak için koşturan Srog'u gördü.

Reece de onu kucakladı. Bu harika savaşçı ve lider, Silesia'yı mükemmel yöneten, Reece'in babasına ve ondan daha fazla kız kardeşine her daim sadık bu adama karşı her zaman sıcacık duygular beslemişti. Srog'un uzun sakalı, geniş omuzları ve dost canlısı gülümsemesini görünce babasının, eski muhafızın anıları yeniden canlandı.

Srog geriye gitti ve tombul elini Reece'in omzuna koydu.

"Yaşlandıkça babana daha çok benziyorsun," dedi samimiyetle.

Reece gülümsedi.

"Umarım bu iyi bir şeydir."

"Öyle tabii," diye cevapladı Srog. "Daha iyi bir adam olamaz. Onun için ateşlerde yürürdüm."

Srog döndü ve girişe doğru Reece'i buyur etti, yollarını kaleye çevirdiklerinde tüm adamları peşlerinden onları takip ediyordu.

"Bu bedbaht yerde gördüğüme en çok memnun olduğum yüz seninki," dedi Srog. "Seni gönderdiği için kız kardeşine minnettarım."

"Görünüşe bakılırsa ziyaret için kötü bir gün seçmişim," dedi Reece, bir kaç adım ötede yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı pencereyi geçerken.

Srog sırtı.

"Burada her gün kötü," diye cevapladı. "Yine de bir an sonra değişebilir. Yukarı Adalar'ın tek bir günde dört mevsimi yaşadığı söylenir – ben de bunu bizzat gördüm."

Reece dışarıdaki küçük, boş kale avlusuna baktı, bir avuç taştan antik binaya vardı. Gri renkleri ve eski görüntüleriyle yağmurun içine karışıyor gibilerdi. Dışarıda birkaç kişi rüzgara karşı başlarını eğerek bir yerden diğerine koşuşturuyorlardı. Bu ada yalnız ve ıssız bir yere benziyordu.

"İnsanlar nerede?" diye sordu Reece.

Srog iç çekti.

"Yukarı Adalar sakinleri içerilerde yaşar. Kendilerine haslardır. Ayrı dururlar. Burası Silesia veya Kraliyet Sarayı gibi değildir. Burada, dağınık yaşarlar. Şehirlerde bir arada durmazlar. Garip ve toplumdan uzaktırlar. Tıpkı hava gibi inatçı ve katıdır."

Srog, Reece'i bir koridordan geçirdi, köşeyi dönünce Büyük Salon'a girdiler.

Odanın içinde Srog'un adamları, botları ve zırhlarını kuşanmış, ateşe yakın bir masanın etrafında somurtarak oturan askerleri duruyordu. Köpekler ateşin etrafında uyuyor, adamlar koca etleri yiyor, artıklarını köpeklere atıyorlardı. Reece'e bakınca homurdandılar.

Srog, Reece'i ateşin yanına götürdü. Reece alevlerin önüne geçip ellerini ovuştururken sıcaklık için minnettardı.

"Gemin buradan ayrılana kadar çok vaktinin olmadığını biliyorum," dedi Srog. "Ama en azından seni biraz sıcaklık ve kuru kıyafetlerle gönderebilirim."

Bir hizmetli yaklaşarak Reece'e üstüne tam gelen kuru bir takım kıyafet ve zırh verdi.

Reece, şaşırarak ve minnet duygularıyla Srog'a bakarken, ıslak kıyafetlerini çıkarıp yerine bunları giydi.

Srog gülümsedi. "Dostlarımıza burada iyi davranınız," dedi. "Bu yeri düşünürsek, bunlara ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi Reece, giyer giymez daha sıcak hissederken. "Bunlara hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı." Islak kıyafetlerle denize açılma düşüncesi onu berbat hissettirecekti, ihtiyacı olan tek şey buydu.

Srog siyasetten konuşmaya başladı, uzun bir monolog boyunca Reece kibarca kafasını sallayarak dinliyormuş gibi yaptı. Fakat aslında Reece'in dikkati dağınıktı. Hala Stara'nın düşünceleriyle boğuşuyor onu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Karşılaşmalarını düşünmekten kendini alamıyordu ve her aklına geldiğinde kalbi heyecanla yerinden çıkacakmış gibi oluyordu.

Bir de berbat bir şekilde topraklarında onu bekleyen korkunç görevi, Selese'e -ve diğer herkese- düşünün iptal edileceğini söylemesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Onu incitmek istemiyordu ama başka seçenek bulamıyordu.

"Reece?" diye tekrarladı Srog.

Reece gözlerini kırıp ona baktı.

"Beni duydun mu?" diye sordu Srog.

"Özür dilerim," dedi Reece. "Ne dedin?"

"Dedim ki kız kardeşin gönderdiğim haberleri aldı herhalde?" diye sordu Srog.

Reece kafasını salladı, odaklanmaya çalıştı.

"Elbette," diye cevap verdi Reece. "Beni de buraya bu nedenle gönderdi. Neler olduğunu ilk ağızdan duyup bakmamı istedi."

Srog iç çekerek alevlere daldı gitti.

"Altı ay vaktidir buradayım," dedi, "ve sana şunu söyleyebilirim ki Yukarı Adalar sakinleri bizler gibi değil. Sadece ismen MacGil'ler. Babanın özelliklerinden yoksunlar. Sadece inatçı değiller üstüne güvenilmezler de. Her gün Kraliçe'nin gemilerini hatta burada yaptığımız her şeyi sabote ediyorlar. Bizi burada istemiyorlar. Ana karanın hiç bir izini burada istemiyorlar – tabii kendileri işgal etmedikleri sürece. Birlikte uyum içinde yaşamak anladığım kadarıyla onların yöntemi değil."

Srog iç geçirdi.

"Burada vakit harcıyoruz. Kız kardeşin buradan çekilip onları kendi kaderine terk etmeli."

Reece kafasını sallayarak dinledi, ateşin önünde ellerini ovuşturup kafasını sallarken birden güneş bulutların ardından çıktı. Karanlık, ıslak hava açık ve güneşli bir yaz gününe döndü. Bir boru sesi duyuldu.

"Gemin!" diye bağırdı Srog. "Acele etmeliyiz. Hava dönmeden açılmalısın. Seni yolcu edeyim."

Srog, Reece'i kalenin kapısından dışarıya geçirdiğinde Reece parlak güneş ışığında gözlerini kısmak zorunda kaldığı için hayrete düştü. Mükemmel bir yaz günü geri gelmişti.

Reece ve Srog, arkalarından gelen Srog'un adamlarıyla yan yana ve aceleyle yürürken, botlarının altındaki taşlar eziliyordu. Tepelerden aşağıya inerken, görünen kıyıya doğru rüzgarlı yolları takip ederek inmeye başladılar. Gri kayaları, yamaçlara tutunarak otları çiğneyen keçilerin gezindiği kayalık tepe ve uçurumları geçtiler. Kıyıya yaklaştıklarında, sulardan çanlar yükseliyor kalkan sise karşı gemileri uyarıyordu.

"Uğraştığın sorunları bizzat görebiliyorum," dedi Reece nihayet birlikte yürürken. "Kolay değil işin. Buradaki sorunlarla başkasının yapabileceğinden çok daha uzun süredir idare ediyorsun, bundan eminim. Burada çok iyi iş çıkardın. Bunu kesinlikle Kraliçe'ye anlatacağım."

Srog takdir ederek başını salladı.

"Bunu söylemen beni mutlu etti," dedi.

"Buradaki insanların mutsuzluğunun sebebi nedir?" diye sordu Reece. "Tüm olanlardan sonra özgürler. Onlara zarar vermiyoruz. Tam tersine erzak ve koruma sağlıyoruz."

Srog kafasını salladı.

"Tirus serbest kalana kadar rahat etmeyecekler. Liderlerinin tutsak olmasını kendilerine yapılmış gibi bir utanç meselesi olarak görüyorlar."

"Fakat ihaneti yüzünden idam edilmeden hapiste yaşadığı için şanslılar."

Srog kafasını salladı.

"Doğru. Ama bu insanlar durumu anlamıyor."

"Onu özgür bırakırsak?" dedi Reece. "Buraya huzur gelir mi?"

Srog kafasını salladı.

"Sanmam. Sadece başka bir huzursuzluk yaratmak için onları cesaretlendirir."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Reece.

Srog iç çekti.

"Bu yeri terk etmemiz lazım," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk. Gördüklerim hoşuma gitmiyor. Bir isyanın yolda olduğunu hissediyorum."

"Fakat adamlarımız ve gemilerimiz sayıca onlardan üstün."

Srog kafasını salladı.

"Tüm hepsi sadece bir yanılsama," dedi. "Çok iyi organize olmuşlar. Biz onların topraklarındayız. Sabote etmek için bizim öngöremediğimiz milyonlarca yöntemleri var. Burada bir yılan deliğinde yaşıyoruz."

"Ama Matus yaşamıyor," dedi Reece.

"Doğru," diye cevapladı Srog. "Ama sadece o."

Biri daha diye düşündü Reece. Stara. Fakat düşüncelerini kendine sakladı. Tüm bunları duymak, onu Stara'yı kurtarma ve mümkün olduğu kadar çabuk bu yerden onu çekip çıkarma isteğiyle doldurdu. Bunu yapacağına yemin etti. Ama önce denize açılıp işlerini yoluna koymalıydı. Sonra onun için dönebilirdi.

Sahile vardıklarında, Reece önlerindeki gemide adamlarının onu beklediğini gördü.

Önünde durdu ve Srog ona dönerek omuzlarını samimiyetle kavradı.

"Tüm bunları Gwendolyn'le paylaşacağım," dedi Reece. "Endişelerini anlatacağım. Fakat bu adalarla ilgili kararlı olduğunu biliyorum. Buraları Halka'nın daha büyük bir stratejisi için gerekli parçalar olarak görüyor. En azından şimdilik buradaki düzeni korumalısın. Her ne pahasına olursa olsun. Neye ihtiyacın var? Daha fazla gemi? Daha çok adam?"

Srog kafasını salladı.

"Dünyadaki tüm adamları ve gemileri de verseniz, Yukarı Adalar sakinlerini değiştirmez. Bunu yapabilecek tek şey kılıçların uçlarıdır."

Reece ona dehşete düşmüş bir bakış attı.

"Gwendolyn masumları asla katletmez," dedi Reece.

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi Srog. "Bu yüzden birçok adamamızın öleceğinden endişe duyuyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Stara, annesi öldüğünden beri yaşadığı, annesinin en az ada kadar eski, kare şeklindeki taştan kalesinin siperlerine dayandı. Kenara yürüdü, bu dramatik günde nihayet bulutların ardından yüzünü gösteren güneşe şükran duydu. Sıra dışı bir netlikte önünde uzanan ufka bakıp uzakta Reece'in gemisinin denize açılmasını seyretti. Gemisinin filodan ayrılıp, her bir dalgayla Reece'i daha uzağa götürmesini, ufukta son anda kaybolana kadar izledi.

İçinde Reece'in olduğunu bilirse tüm gün gemisini izleyebilirdi. Gittiğini görmeye dayanamıyordu. Kalbinin ve kendisinin bir yanı sanki adayı terk ediyor gibiydi.

Bu yalnız, korkunç ve terk edilmiş adada geçirdiği tüm yıllardan sonra Stara keyfe boğuluyordu. Reece'le karşılaşması yeniden yaşadığını hissettirmişti. Tüm yıllar boyunca içinde duran ve onun bile fark etmediği boşluğu doldurmuştu. Artık Reece'in düğünü iptal ederek onun için döneceğini ve ikisinin evlenip niyahet sonsuza kadar birlikte olacaklarını bildiği için Stara dünyadaki her şeyin yoluna gireceğini hissediyordu. Tüm hayatı boyunca dayandığı bu sefalet her şeye değmişti.

Elbette bir tarafı Selese için kötü hissediyordu. Stara, kimsenin duygularını acıtmayı istemezdi. Fakat aynı zamanda, Stara hayatının, geleceğinin, kocasının bu hamleye bağlı olduğunu ve tüm bunların adil olduğunu hissediyordu. Ne de olsa, Stara Reece'i kendini bildi bileli, çocukluğundan beri tanıyordu. Reece onun ilk ve tek aşkıydı. Bu yeni kız, Selese, Reece'i sadece kısa süredir tanıyor, hatta belki de hiç tanımıyordu. O, Reece'i Stara'nın bildiği gibi bilemezdi.

Stara, Selese'in nihayet bunu aşp bir başkasını bulabileceğinden emindi. Fakat eğer Stara onu kaybederse bunu asla aşamazdı. Reece onun hayatı, kaderiydi. Birlikte olmaları tüm hayatları boyunca süre gelen kaderleriydi. Reece onun ilk erkeğiydi ve ona göre Selese onu elinden alıyordu, tersi değil. Stara sadece kesinlikle onun hakkı olan şeyi geri alıyordu.

Ne olursa olsun, Stara denese bile başka türlü karar veremiyordu. Mantıklı tarafı ona yanlışla doğruyu anlatsa bile dinleyemiyordu. Tüm hayatı boyunca etrafındaki herkes – ve kendi mantığı-kuzenlerin birlikte olmalarının yanlış olduğunu söylemişti. O zaman bile dinleyememişti. Reece'i kesinlikle seviyor ve ona tapıyordu. Hep böyle olmuştu. Kim ne derse desin ve ne yaparsa yapsın bunu değiştiremezdi. Onunla birlikte *olmalıydı*. Hayatında başka seçenek yoktu.

Stara orada durup, geminin ufukta gittikçe küçülmesini izlerken kalenin terasında başka birinin ayak seslerini duydu, dönüp baktığında erkek kardeşini gördü. Matus, ona doğru hızlıca geldi. Onu gördüğü için Stara her zamanki gibi memnun olmuştu. Stara ve Matus tüm hayatları boyunca birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. Ailenin ve Yukarı Adalar sakinlerinin geri kalanı tarafından dışlanmışlardı. Stara ve Matus, kardeşlerini ve babalarını hor görüyorlardı. Stara, Matus'u kendi gibi diğerlerine göre daha içine dönük, daha asil görüyordu. Stara'ya göre ailenin diğer üyeleri sahtekar ve güvenilirmezdi. Sanki Matus'la beraber bu aile içinde kendi aileleri vardı.

Stara ve Matus annesinin kalesinde, Tirus'un kalesinde yaşayan diğerlerinden ayrı olarak farklı katlarda yaşıyorlardı. Babaları hapiste olduğu için aile bölünmüştü. İki erkek kardeşi Karus ve Falus onları suçluyordu. Fakat Matus'un ona her zaman arka çıkacağı konusunda ona güveniyordu, Stara da her zaman onu kolluyordu.

İkisi, genelde ana karaya gitmek için Yukarı Adaları terk edip diğer MacGil'lere katılma üzerine geçen koyu bir sohbete dalarlardı. Şimdi nihayet bu fikir bilhassa Yukarı Adalar sakinlerinin Gwendolyn'in filosuna gerçekleştirdikleri tüm sabotajlardan sonra gerçeğe dönüşebilir gibi gelmeye başladı. Stara burada yaşama düşüncesine daha fazla katlanamıyordu.

"Kardeşim," diye selamladı onu mutlu bir ifadeyle.

Fakat Matus'un ifadesi hiç olmadığı kadar kasvetliydi, onu endişelendiren bir şey olduğunu hemen anladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Kafasını onu tasvip etmeyen bir şekilde salladı.

"Sanırım sen neyin olduğunu biliyorsun, kardeşim," dedi. "Kuzenimiz. Reece. İkiniz arasında neler oldu?"

Stara kızardı ve Matus'a sırtını dönerek okyanusa kilitlendi. Reece'in gemisinin uzakta kaybolduğunu görmeyi umdu ama çoktan gitmişti. Bir öfke dalgası benliğini kapladı artık görüntüde yer almıyordu Reece.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi.

Matus hiç bir zaman kuzeniyle olan ilişkisini onaylamamıştı ve bu konuda yeterince acı çekmişti. Aralarında tek çekişme konusu buydu ve onları ayırma tehdidini savuruyordu. Matus'un veya başkalarının ne düşündüğü Stara'nın umurunda değildi. Bu kimseyi ilgilendirmezdi sadece ikisinin düşünmesi gereken bir konuydu.

Matus, Stara'nın yanına gelerek ona suçlayıcı bir ifadeyle, "Yakında evlenmek üzere olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Stara kafasını sallayarak bu korkunç düşünceyi kafasından atmayı istedi.

"Onunla evlenmeyecek," diye cevap verdi.

Matus şaşırmıştı.

"Bunu nereden çıkardın?" diye ısrar etti.

Ona kararlı bir ifadeyle döndü.

"Kendi söyledi. Reece yalan söylemez."

Matus afallayarak Stara'ya baktı. İfadesi karardı.

"Öylese fikrini değiştirmesini sağladın?"

Stara da gözlerini ona dikti, şimdi öfkelenmişti.

"Onu ikna etmeme gerek yoktu," dedi. "Onun istediği buydu. Seçtiği bu oldu. Beni seviyor. Hep sevdi. Ben de onu seviyorum."

Matus dudak büktü.

"O zaman bir kızın kalbini paramparça etmek seni hiç ilgilendirmiyor? Kim olursa olsun?"

Bunu duymak istemediği için Stara kaşlarını çatı.

"Reece, beni bu yeni kızı sevdiğinden çok daha uzun zamandır seviyor."

Matus yumuşamadı.

"Peki ya krallıkla ilgili özenle yapılan planlar? Bunun sadece bir düğün olmadığının farkındasın değil mi? Bu siyasi bir tiyatro. Kalabalıklar için bir gösteri. Gwendolyn Kraliçe ve bu onun da düğünü. Uzak diyarlardaki tüm krallık bunu izlemek için burada olacak. Reece'in iptali neye sebep olacak dersin? Bunun Kraliçe tarafından hemen kabul göreceğini mi sanıyorsun? Peki MacGil'ler kabul edecek mi? Tüm Halka'yı karıştıracaksın. Onları bize karşı kızdırtacaksın. Tutkuların bu kadar mı değerli?"

Stara dönüp Matus'a soğuk ve taş bakışlarla baktı.

"Aşkımız tüm herkesten daha güçlü. Tüm krallıktan. Bunu anlayamazsın. Bizim gibi hiç sevmedin."

Matus kıpkırmızı kesildi. Kafasını salladı, öfkeleniği belli oluyordu.

"Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun," dedi. "Reece de öyle. Kendinizle beraber hepinizi alaşağı edeceksiniz. Sizin aptalca, çocukça ve bencil bir karar. Çocuksu aşkınızı geride bırakmalısınız."

Matus iç çekti, patlamıştı.

"Bir mektup kaleme alıp sonraki kartalla Reece'e göndereceksin. Ona, kararını değiştirdiğini ve her kim olursa olsun bu kızla evlenmesini söyleyeceksin."

Stara kardeşine karşı gittikçe büyüyen bir öfkeyle dolduğunu hissetti.

"Haddini aşıyorsun," dedi. "Bana akıl veremezsin. Sen benim babam değilsin. Sen benim kardeşimsin. Benimle bir kere daha bu şekilde konuşursan seninle bir daha asla konuşmam."

Matus ona baktı, afalladığı belli oluyordu. Stara daha önce onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Ve söylediğinde ciddiydi. Reece'e olan duyguları, erkek kardeşiyle olan bağlarından çok daha güçlüydü. Hayatındaki her şeyden daha derindi.

Matus hayret etmiş ve canı yanmıştı. Nihayet döndü ve bir hışımla terastan ayrıldı.

Stara dönüp, Reece'in gemisinden bir iz görmek umuduyla denize baktı. Tabii çoktan gittiğini biliyordu.

Reece diye düşündü. Seni seviyorum. Dik dur. Her ne engelle karşılaşırsan karşılaş, dik dur. Güçlü ol. Düşünü iptal et. Bunu benim için, bizim için yap.

Stara gözlerini kapayıp ellerini kenetledi. Reece'in bu yolda ilerleyebilme gücü bulması, ona geri dönmesi ve her ne olursa olsun ikisinin nihayet sonsuza kadar birlikte olmaları için bildiği tüm tanrılara yalvardı ve dua etti.

ONUNCU BÖLÜM

Tirus'un iki oğlu Karus ve Falus, taştan döne döne inen merdivenlerden çabucak geçerek, babalarının tutulduğu zindana doğru ilerlemeye devam ettiler. Yukarı Adalar'ın Kral olma hakkına sahip babalarını görmek için insanların bu kadar aşağıya inmelerini gerektiren bu onur kırıcı durumdan nefret ediyorlardı. İntikam için sessizce yemine ettiler.

Fakat bu sefer, her şeyi değiştirecek haberlerle beraber gelmişlerdi. Bu haberler nihayet umut doğurmuştu.

Karus ve Falus zindanın girişinde koruma olarak duran, Kraliçeye sadakatlerini bildikleri askerlere doğruca ilerlediler. Yollarında durdular, kıpkırmızı kesilmişlerdi, babalarını görmek için izin istemeleri gerekliliğinden dolayı aşağılanmaya katlanmaktan nefret ediyorlardı.

Gwendolyn'in adamları onları inceledi, sanki karar veriyorlardı. Sonunda karşılıklı kafa salladılar ve öne geldiler.

"Kollarınızı kaldırın," diyerek Karus ve Falus'a emrettiler.

Karus ve Falus askerler üstlerini ararken durumdan hoşnutsuz bir biçimde denileni yaptılar.

Sonra demir kapıları yavaşça açıp içeri girmelerine izin veren askerler arkalarından kapıyı çarparak kilitlediler.

Karus ve Falus zamanlarının az olduğunu biliyorlardı, tutsak düştüğünden beri haftada bir kez sadece bir kaç dakikalığına babalarını ziyaret edebiliyorlardı. Sonrasında Gwendolyn'in adamları çıkmalarını emrediyordu.

Zindanın uzun koridorundan geçtiler, tüm hücreler boştu, babaları bu antik hapishanede duran tek kişiydi. Nihayet duvardaki titrek bir meşaleyle zar zor aydınlanan soldaki en sonuncu hücreye vardılar. Parmaklıkları tutup, içeride babalarını gözleriyle aradılar.

Tirus yavaşça hücrenin karanlık köşesinden çıkarak parmaklıklara geldi. Yüzü zayıflamış, sakalı birbirine karışmış, asık suratla onlara baktı. Gün ışığını bir daha asla göremeyeceğini bilen bir adamın çaresizliğiyle gözlerini onlara dikti.

Karus ve Falus'un kalbi bu görüntüyle kırıldı. Onu özgür bırakarak Gwendolyn'den intikam almak için çok daha fazla biliyorlardı.

"Baba," dedi Falus umutla.

"Sana acil haberlerimiz var," dedi Karus.

Tirus, tonlarındaki umudu fark edip onlara baktı.

"Söyleyin öyleyse hemen," diye kükredi.

Falus boğazını temizledi.

"Kız kardeşimiz görünüşe göre tekrardan kuzeni Reece ile aşk yaşıyor. Muhbirlerimiz ikisinin evlenmeyi planladıklarını bildirdi. Reece ana karadaki düğünü erteleyip yerine Stara ile evlenmeye kararlı."

"Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Karus kızgın.

Tirus ifadesiz bakışını sürdürdü, gözleri yuvalarından fırladı, tüm olasılıkları tarttı.

"Durdurmalı mıyız?" dedi Tirus yavaşça. "Nedenmiş?"

Akılları karıştı, yeniden babalarına baktılar.

"Neden mi?" diye sordu Karus. "Ailemizin Reece'inkiyle birleşmesine izin veremeyiz. Kraliçenin eline koz vermiş oluruz. Eğer ailelerimiz birleşirse tüm kontrolü kazanır."

"Halkımızın sahip olduğu son özgürlüğü de ellerinden almış oluruz," diye ekledi Falus.

"Planlarını uygulamaya koydular bile," diye ekledi Karus. "Onları durdurmak için bir yol bulmalıyız."

Bir cevap beklediler ama Tirus yavaşça başını sallıyordu.

"Sizi gidi aptal çocuklar," dedi yavaşça, sesi karanlıktı, kafasını tekrar tekrar sallıyordu. "Neden bu kadar aptal çocuklar yetiştirdim? Bunca sene size hiç bir şey öğretmedim mi ben? Hala önünüzdekini görüyorsunuz da ötesine anlam veremiyorsunuz."

"Anlamıyoruz, Baba."

Tirus küçümser ifadeyle baktı.

"Ve bu yüzden ben bu konumdayım. Siz de bu yüzden hükümdar değilsiniz. Bu birleşmeyi engellemek yapabileceğiniz en aptalça şey, adamızın başına gelen en köyü şey olur. Eğer Stara'mız Reece'le evlenirse hepimiz için en iyisi olur."

Akılları karışmış, anlam veremededen babalarına bakıyorlardı.

"En iyisi mi? Nasıl olur?"

Tirus sabırsızca iç çekti.

"Eğer iki aile birleşirse Gwendolyn beni burada tutsak tutamaz. Beni serbest bırakmaktan başka bir şansı kalmaz. Bu her şeyi değiştirir. Bizi gücümüzden ayırmaz aksine bize güç verir. Gwendolyn'in bizden aldığı ana karada yasal MacGil'ler oluruz. Görmüyor musunuz?" diye sordu. "Reece ve Stara'nın çocuğu onların olduğu kadar bizim de çocuğumuz olur."

"Fakat Baba, bu normal değil. Onlar kuzenler."

Tirus kafasını salladı.

"Siyaset, evladım, normal değildir. Bu birleşme olacak," diye ısrar etti, sesinde kararlılık vardı. "Siz ikiniz de bunun olması için elinizden gelen her şeyi yapacaksınız."

Karus gergin, kararsız bir halde boğazını temizledi.

"Fakat Reece ana karaya doğru yola çıktı bile," dedi. "Artık çok geç. Duyduk ki, Reece zaten kararını vermiş."

Tirus uzanıp sanki Karus'un yüzünü yumruklamak ister gibi demir parmaklıkları yumruklayınca Karus afallayarak geri sıçradı.

"Düşündüğümde daha aptalsın," dedi Tirus. "Birleşmenin olması için elinizden geleni yapacaksınız. Bundan daha hafif konularda bile adamlar fikir değiştirebilirler. Reece'in fikrini değiştirdiğinden emin olacaksınız."

"Nasıl?" diye sordu Falus.

Tirus durdu, biraz sakalını sıvazlayarak düşündü. Nice ay vaktinden beridir, gözleri gerçekten görüyor, tartıyor, bir plan yapmaya çalışıyordu. İlk kez olarak gözlerinde umut ve iyimserlik vardı.

"Bu kız, evlenmek üzere olduğu Selese," dedi Tirus sonunda. "Onun aklına girilmeli. Onu bulacak ve ona kanıt götüreceksiniz. Reece ve Stara'nın aşkının kanıtını. Reece oraya ulaşmadan önce ona ilk ağızdan haberi vereceksiniz. Reece'in başka birine aşık olduğunu bilmesini sağlayacaksınız. Bu şekilde, Reece kararını ona ulaşmadan değiştirse bile her şey için çok geç olacak. Ayrılıklarını garanti altına alacağız."

"Fakat aşklarıyla ilgili ne kanıt sunabiliriz?" diye sordu Karus.

Tirus sakalını sıvazlayarak düşündü. Nihayet aklındakini söyledi.

"Mektupları hatırlıyor musunuz? Stara gençken bulduklarımızı? Reece'e olan aşkını yazdığı mektupları? Reece'in de ona cevapladıkları?"

Karus ve Falus kafalarını salladılar.

"Evet," dedi Falus. "Kartalları yakalamıştık."

Tirus kafasını salladı.

"Kalemde duruyorlar. Onları Selese'e götürün. Yeni yazıldıklarını söyleyin, ikna edin. Yaşlarını asla tahmin edemez- her şey bitmiş olur."

Karus ve Falus nihayet gülümseyerek kafalarını salladılar, babalarının kurnazlığı ve zekasının ne kadar büyük olduğunu fark ettiler.

Tirus, da hatırlayamadığı kadar uzun bir süreden beri ilk kez gülümsedi.

"Adamız yeniden doğacak."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thor atının üstünde oturmuş, Lejyon'un yeni arenasında hepsi hevesli çocukların Lejyon alımı için oluşturdukları sıra önünde duruyor, onlara dikkatle bakıyordu.

Thor sonu gelmeyecek gibi görünen onlarca yüze bakıyor, her birini dikkatle inceleyerek üzerindeki sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Halka'nın her tarafından yeni alımlar için çocuklar gelmişti, hepsi de yeni kurulan Lejyon'a katılmaya can atıyordu. Bir sonraki savaşçıların tohumunu atacak kişileri seçme görevi çok korkutucuydu, Halka gelecek senelerde kaderini bu adamlara teslim edecekti.

Throgrin'in bir yanı burada olmayı hak etmediğini hissediyordu, geçmiş onca ay vaktinden önce kendisi de Lejyon tarafından alınmayı ummuştı. O günleri düşününce sanki koskoca bir ömrü geride bırakmış gibiydi; hepsi Gwen'le tanışmadan, çocuğu olmadan, bir savaşçıya dönüşmeden önceydi. Şimdi ise burada yeniden oluşturma göreviyle, Halka'yı savunurken öldürülmüş cesur ruhların yerine başkalarını bulması gerekiyordu.

Thor geçtiği çocuklara bakarken, açtığı mezarlığı gördü; öğleden sonra güneşle topraktan çıkıp parıldayan tüm mezar taşları ona bir zamanlar bildiği Lejyon'u hatırlatıyordu. Onları buraya, yeni arenanın etrafına gömmek Thor'un fikriydi, böylece hep onlarla birlikte olacaklar, devam etmesi için ona yardım edip, destek olacaklardı.

Lejyon kardeşleri Reece, Conven, Elden ve O'Connor'ın Halka boyunca çeşitli görevlerde olduğunu bildiği için Thor rahat hissediyordu. En azında burada, evine yakın kalıp göreve odaklanabilen biri vardı. Aynı zamanda Lejyon Lideri de olmuştu, dolayısıyla yeniden kurma işi neredeyse doğal akışında gerçekleşiyordu.

Thor önünde duran çocuklara baktı, bazıları için umutluydu ama diğerleri için aynı şey geçerli değildi. Onlara yaklaşırken, dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı; bazılarının savaşçı olmadığını, diğerlerinin ise çok daha fazla çalışması gerektiğini hemen anlayabiliyordu. Hepsinin gözlerinde, endişe ve sonrasına ve bilinmeyene duyulan korkudan vardı.

"Erkekler!" diye bağırdı. "Yaşınızın önemi olmaksızın hepiniz erkek oldunuz. Silahlarınızı alıp vatanınızı korumak için kardeşlerinize beraber hayatınızı riske attığınız gün erkek olursunuz. Eğer Lejyon'a katılırsanız, onurunuz ve kahramanlık için savaşacaksınız. Sizi yaşınız değil, bu erkek yapar. Anlaşıldı mı?"

"EVET EFENDİM!" diye hepsi bir ağızdan bağırdı.

"Yaşları benden iki kat büyük olan adamlarla savaşırken yanımda öldüler," diye devam etti Thor. "Daha yaşlı olmak onları benden daha fazla erkek yapmadı. Daha iyi birer savaşçı da. Erkekçe görev alarak adam, kendinizi geliştirerek daha iyi savaşçılar olursunuz."

"EVET EFENDİM!"

Thor atını sıra boyunca yavaşça, aşağı ve yukarı yönlendirerek, gelen çocukların gözlerine bakıp onları gözlemliyor, tartıyordu.

"Lejyon'da edineceğiniz yer kutsaldır. Halka'da bundan daha büyük bir onur bahşedilemez. Kimseye devredilemez. Bu daha çok bir konumdur. Şifredir. Kardeşliğin şifresidir. Bir kez girdiniz mi kendinizi savunmak için yaşamayı bırakır kardeşlerinizi korumak için yaşamaya başlarsınız."

"EVET EFENDİM!"

Thor atından indi. Yavaşça yürüyüp döndü ve önündeki araziye, yeni yapılan arenaya baktı.

"İşte, orada bir dizi hedef var. Önünüzde, yerde mızraklar duruyor. Her birinize bir mızrak. Hedefi vurmak için tek şansınız var. Bana kendinizi gösterin," dedi Thor, yana yürüyüp izleyerek.

Çocuklar öne doğru atıldılar, her biri yerde duran mızraklardan birini aldı. Heyecanla mızrakları fırlattılar, hepsi de yaklaşık yirmi beş metre ötede duran hedefi ilk vuran kişi olmayı istiyorlardı.

Thor tekniklerini profesyonel bir gözle izledi. Hemen hemen hepsinin ıskaladığını görünce pek de şaşırmadı.

Sadece bir avuç çocuk hedefi tutturdu. Hiç biri de hedefi on ikiden vuramadı.

Thor yavaşça kafasını salladı. Bu uzun ve sancılı bir süreç olacaktı, bunu biliyordu. Diğerlerinin yerine geçecek yetenekteki çocukları hiç bulup bulamayacağını merak ediyordu. Kendinin ve diğer kardeşlerinin ilk günlerinde nasıl olduklarını kendine hatırlattı.

"Mızraklarınızı alın, geri gelin ve tekrar deneyin."

"EVET EFENDİM!"

Arenada koşup mızraklarına doğru ilerlediler ve Thor görüntüyü izlerken, arkasından gelen bir ses onu şaşırttı.

"Thorgrin."

Thor baktı ve zar zor tanıyabildiği bir çocuğun yüzünü gördü, ona umutla bakan bir çocuktü.

"Beni hatırladın mı?"

Thor gözlerini kısıp yüze ait ismi hatırlamaya çalıştı.

"Seni hatırlıyorum," dedi çocuk. "Benim hayatımı kurtardın. Beni unutmuş olabilirsiniz ama ben seni asla unutmam."

Thor gözlerini kısıtı, hatırlamaya başladı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.